

**ȘCOALA GIMNAZIALĂ
„REGELE MIHAI I” - BUCUREȘTI**

REVISTA ȘCOLII

ANUL I, NR. I, DECEMBRIE 2015

Inițiatorii proiectului și coordonatorii revistei:

Prof. Elena Mărășescu

Director Prof. Florentina Cristea

Redactor șef: Prof. Elena Mărășescu

Tehnoredactor: Informatician Eugenia Ion

Redactori:

Profesori:

Dir. Florentina Cristea

Dir. adj. Elena Teodorescu

Ofelia Steluța Petrescu

Clarisa Tălpeanu

Raluca Oprea

Elena Păun

Amalia Elena Gheorghe

Adriana Ralea

Paul Iulian Oprea

Elevi:

Mohammadi-Golhin Aria-Antonio

Bărbăcuți Vlad - Ioan

Mihai Cătălina Delia

Grec Carina

Coperta: Prof. Laura Georgiana Mirică

Colaboratori:

Prof. Camelia Daniela Tincu, Școala Gimnazială Nr. 142, București

Prof. Florentina Toma, Școala Gimnazială Nr. 167, București

Prof. Eva-Evelina Prodan

Consilier editorial: Prof. Elena Mărășescu

Poșta redacției:

Impresiile, sugestiile, creațiile literare și articolele dumneavoastră pot fi trimise la adresele de e-mail: scoalla_310@yahoo.com ,
elena_marasescu25@yahoo.com

Menționăm că materialele primite nu vor fi returnate.

Editura TIPARG
ISSN-L 2457-9165

CUPRINS

	Pag.
1. Instituția noastră este mândră de numele pe care îl poartă	3
2. Ziua Națională a României - 1 Decembrie 2015	4
3. Ziua Națională sărbătorită și de clasa I A	4
4. Regele Mihai I	5
5. Interviu cu directorul școlii – profesorul Florentina Cristea	7
6. Recunoaștem, susținem și cultivăm performanța!	8
7. Pentru părinți și copii: Temele pentru acasă – o corvoadă?	8
8. Minte sănătoasă într-un corp sănătos.....	10
9. Rolul și importanța educației fizice și sportului în ciclurile gimnazial și primar.....	11
10. Un alt fel de istorie a Antichității – Știați că.....	12
11. Șirul lui Fibonacci în natură – partea I	13
12. Matematică din nou	14
13. Limba română / Testare / Basmul	16
14. Lecția de geografie – Marea Neagră	17
15. Curiozități despre viețuitoarele necuvântătoare - partea I	20
16. Sărbătorile iernii la români – tradiții și obiceiuri	21
15. Sărbătoarea Crăciunului peste veacuri	26
16. Cum simt eu sărbătoarea Nașterii Domnului	28
17. Creații literare pe diverse teme	29
18. Colinde	38
19. Obiceiuri despre nașterea pruncilor – înainte și după	39

Instituția noastră este mândră de numele pe care îl poartă

Marcați de personalitatea deosebită a Majestății Sale Regele Mihai I, școala noastră, înființată în anul 1986, situată pe strada Dezrobirii, nr. 41, din sectorul 6 al capitalei, a decis (cu acordul Majestății Sale), în anul școlar 2010 – 2011 să-și schimbe denumirea, astfel încât din Școala cu clasele I – VIII Nr. 310 devine Școala Gimnazială „Regele Mihai I”.

În același an, cu ocazia sărbătoririi zilei Sale de naștere, la împlinirea vârstei de 90 de ani, școala noastră a avut deosebita onoare de a fi invitată la Palatul Elisabeta.

A avut loc o emoționantă întâlnire între noi (cadrele didactice și elevii școlii) și Majestatea Sa.

Data de 10 Mai marchează trei momente importante din istoriografia României: începutul domniei lui Carol I, Independența de stat și încoronarea primului rege al țării și, mai mult, a devenit și ziua școlii noastre.

10 Mai, Ziua Regalității, a fost ziua națională a României din 1866 până în 1947, până la venirea comuniștilor la putere. Ca zi națională era sărbătorită de toți românii care luau parte la celebra bătaie de flori de la șosea.

Ziua Națională a României - 1 Decembrie 2015

de Mohammadi-Golhin Aria-Antonio

clasa a V-a B

Patrie..... Ce cuvânt puternic !

Oare ce semnificație are? Poate mulți dintre voi s-ar uita ciudat la această întrebare, sau poate ar zâmbi ironic gândindu-se că îi cunoaște semnificația (nici nu contest acest lucru). Eu zic să ne gândim profund.

Pentru mine patria-i locul unde m-am născut și unde de veacuri sălășluiește poporul român care a înfruntat nenumărate dificultăți pentru a rămâne mereu cu fruntea sus.

Patria-i Bună dimineața! și Bună seara! celor ce locuiesc în ea.

Patria-i Mama care mă ocrotește în fiecare zi!

Patria-i freamăt, cuget și cânt!

Sunt fericit că trăiesc pe acest românesc pământ!

Ziua Națională sărbătorită și de clasa I A

de prof. Inv. Primar Ofelia Petrescu

De 1 Decembrie 2015 elevii clasei I A ai școlii noastre au sărbătorit Ziua Națională a României.

Cu această ocazie ei au aflat că în trecut Ziua Națională a României coincidea cu Ziua Regalității – 10 Mai.

D-na învățătoare Petrescu Ofelia le-a prezentat, cu această ocazie, un scurt istoric al Casei Regale.

Elevii au aflat lucruri interesante despre Majestatea Sa, Regele Mihai I pe care vi le vom detalia, cu drag, și vouă.

REGELE MIHAI I

Regele Mihai I este ultimul rege al României și unul dintre puținii șefi de stat în viață din perioada celui de-al Doilea Război Mondial. S-a născut la 25 octombrie 1921, la Sinaia și este fiul lui Carol al II - lea și al Reginei Elena. A moștenit de la naștere titlurile de principe al României și principe de Hohenzollern-Sigmaringen, la ultimul renunțând mai târziu. Este strănepotul reginei Victoria a Marii Britanii, atât pe filieră maternă, cât și paternă. Totodată, regele Mihai este și văr de gradul trei al reginei Elisabeta a II-a a Marii Britanii. A domnit în două rânduri: în perioada 20 iulie 1927 și 8 iunie 1930, respectiv între 6 septembrie 1940 și 30 decembrie 1947, atunci când a fost constrâns să semneze decretul de abdicare, urmând să fie exilat.

Prima dată a urcat pe tron la vârsta de numai șase ani, deoarece tatăl său renunțase la prerogativele de moștenitor al Coroanei. Fiind minor, atribuțiile regelui au fost exercitate de o Regentă. A doua domnie a survenit într-un moment dramatic pentru România. După pierderile teritoriale din vara anului 1940, Carol al II-lea a abdicat, iar Mihai a redevenit rege al României. După trei ani Partidul Comunist Român a reușit să acapareze întreaga putere de stat și să elimine orice forță de

opозиție față de regimul comunist. Pe 30 decembrie 1947, Mihai I a fost silit să abdice și a fost exilat.

Regele Mihai este căsătorit cu Regina Ana. Ambii locuiesc, din 2004, la Aubonne, în Elveția. Au împreună cinci fiice: principesa Margareta, principesa Elena, principesa Irina, principesa Sofia și principesa Maria.

După Revoluția din 1989, Regele Mihai I a fost oprit să se întoarcă în țară, în perioada în care a fost președinte Ion Iliescu. Putea pași pe pământ românesc doar de sărbătoarea Paștelui, atunci când o mulțime extaziată se strângea să îl vadă și să-l aclame.

După 50 de ani de exil, lui Mihai I i s-a redat cetățenia română și i s-a permis să revină definitiv în țară abia în 1997, în timpul mandatului președintelui Emil Constantinescu. Mai târziu, i-au fost retrocedate o parte din proprietăți.

Duminică (25 octombrie 2015), ultimul rege al românilor a împlinit veritabila vârstă de 95 de ani.

Este o zi specială pentru Casa Regală a României, care a organizat un eveniment special, dedicat Regelui Mihai I.

În prezent, familia regală se ocupă, în special, de reprezentarea externă a României și a făcut lobby în cancelariile occidentale pentru aderarea țării noastre la NATO și Uniunea Europeană.

Interviu cu directorul școlii – profesorul Florentina Cristea

E: Se spune mereu că misterul profesorilor nu va fi nicicând dezlegat, dar spre surprinderea tuturor, este foarte ușor să afli și să dezlegi câte un secret, pentru că profesorii sunt cei mai apropiați oameni cu care putem vorbi noi, copiii, după părinți, bineînțeles.

Așa că, în fiecare ediție a revistei, vom descoase câte un profesor, pentru a afla ce înseamnă să fii "în pielea" unui dascăl.

Ne-am gândit că în primul număr al revistei școlii să fiți dumneavoastră.

Sunteți profesor-director în școala noastră de aproape trei ani și v-ați integrat perfect. Care este secretul?

D: Îmi plac copiii.

E: Cum vă înțelegeți cu (elevii) colegii noștri și cu profesorii noștri?

D: Cu colegii voștri, cred că știți, foarte bine, la fel și cu profesorii - colegii mei.

E: Vă place această profesie?

D: Dacă nu mi-ar fi plăcut, nu aș fi fost aici.

E: Ce ne puteți spune despre aceasta?

D: Este o profesie frumoasă.

E: Sunteți mereu zâmbitoare și sociabilă. Cum reușiți?

D: Las problemele mele la poarta școlii.

E: Ce v-a determinat să deveniți profesor?

D: Nu mi-am iubit învățătoarea mea niciodată. Mereu mă ardea la note să nu iau premiul I.

E: Ce v-a atras?

D: Eu predau educație civică, dar iubesc mai mult să fiu învățătoare. Ca director nu pot preda la cei mici.

E: Ce relație aveți cu elevii și cum îi percepeți?

D: Îi simt ca fiind copiii mei. Cred că este o relație foarte bună.

E: Ce părere aveți despre Revista școlii?

D: Mă bucur, în sfârșit, că se realizează. O aștept de aproape trei ani.

E: La sfârșit, vă rugăm să adresați un îndemn pentru colegii mei.

D: Dragi copii, nu uitați să fiți cuminți și să învățați zilnic!

Interviu realizat de:

Mihai Cătălina – clasa a V –a A

Mohammadi-Golhin Aria-Antonio – clasa a V-a B

Recunoaștem, susținem și cultivăm performanța!

A devenit o tradiție pentru școala noastră de a recompensa elevii care s-au remarcat de-a lungul anilor de studii prin rezultate de excepție atât la evaluările interne, cât și la olimpiadele școlare.

Ne mândrim cu Miruna-Ioana Stănescu, șefa promoției 2011 -2015, care i-a înmănat cheia succesului unui reprezentant valoros al generației noastre, Claudiu-Ștefan Mureșan, moment de bucurie și de nostalgie, presărat cu gânduri frumoase și amintiri emoționante.

De asemenea, mulțumim Asociației de părinți, care a demonstrat că este un adevărat partener, permanent implicat în promovarea excelenței!

Pentru părinți și copii: Temele pentru acasă, o corvoadă?

de **prof. Raluca Oprea**

Fie că suntem copii sau părinți, temele pentru acasă ne dau uneori prea multe bătăi de cap... Ori sunt prea multe, ori sunt prea grele, fie copilul nu înțelege de ce trebuie să le facă. În general, în timpul școlii primare copiii au cel mai mult nevoie de ajutorul nostru la teme.

La gimnaziu, încep să se descurce singuri, iar noi îi îndrumăm acolo unde le e mai greu... În liceu, independența lor crește foarte mult, iar lecțiile și temele pentru acasă sunt gestionate de ei, în exclusivitate.

Faptul ca un copil are prea multe teme de rezolvat nu este numai o problema a sistemului de învățământ de la noi. Si părinții din Marea Britanie se plâng de faptul că elevii alocă între 90 și 120 de minute pe zi pentru teme, iar gradul de dificultate al acestora este foarte mare.

Însă dacă la ei guvernul a precizat că temele pentru acasă nu sunt obligatorii, dar sunt încurajate, la noi situația este cu totul alta. În funcție de învățător sau profesor, timpul pentru realizarea temelor pentru acasă se prelungește până la aproape trei ore.

Timpu dedicat unei teme nu trebuie să depășească 20 de minute. Dacă un copil are de făcut teme pentru trei materii, ajungem la un total de aproximativ o oră pe zi.

Și, în mod firesc, te întrebi: cum fac să reduc numărul de ore alocat temelor pentru acasă astfel încât copilul meu să aibă timp și de sport sau de joacă? Și cum aș putea să-mi determin copilul să își facă temele cu plăcere?

Prima soluție ar fi să discutăm cu învățătorul sau profesorul de la clasă. Dar nu întotdeauna putem rezolva problema astfel. **Studiile arată că în ziua de azi copiii sunt tot mai dezinteresați de școală și mai lipsiți de motivație să învețe.**

Cauza? Nu văd în educație un argument suficient de puternic pentru succesul lor în viață. Modelele pe care le promovează societatea noastră nu au nicio legătură cu școala din ziua de azi.

Si atunci te întrebi cum poate un copil să fie motivat să își facă temele?

Construiți împreună un plan de lucru!

Gândește-te, în primul rând, dacă într-adevăr cunoști programul copilului tău și dacă știi exact ce anume din ceea ce face el îi place cel mai mult.

Pornind de la aceste lucruri, fă împreună cu el un plan cu activitățile lui zilnice, plan în care să incluzi școala, temele pentru acasă, plimbările în parc, sportul, joaca, prietenii, televizorul și calculatorul.

Lasă-l să își aleagă activitățile care i se par lui mai importante și, dacă ignoră complet școala, vorbește cu el și află care sunt motivele pentru care nu îi acordă importanță. Apoi discută cu el aceste probleme și propune-i soluții sau adu-i contraargumente pe care să le poată înțelege.

După ce aveți gata planul, lasă-l pe el să-l coloreze și să-l lipească pe perete sau chiar să-l facă pe calculator. Copilul tău trebuie să înțeleagă faptul că temele pentru acasă fac parte din programul său, la fel ca și joaca. După ce ați pus la punct planul, treceți la aplicarea lui.

Urmați împreună timp de o săptămână acest plan și notați care este ponderea fiecărei activități. Copilul va înțelege mult mai bine care este programul lui în ziua respectivă și își va planifica activitățile pentru a avea timp și pentru distracție.

Pune-i întrebări pentru a vedea ce i-a plăcut cel mai mult la școală, care parte din lecție i se pare mai interesantă, care jocuri i se potrivesc și ce anume din ceea ce vede la televizor îl impresionează. Nu uita de pauză! Urmărește-l atunci când citește sau își face lecțiile pentru a afla care este ritmul lui de învățare sau de rezolvare a temelor și găsiți împreună cea mai potrivită metodă pentru el. Și întotdeauna, după fiecare disciplină, faceți o pauză de zece minute.

Ajută-l să-și facă temele, nu i le face tu! În fond, scopul temei pentru acasă este de a consolida noțiunile învățate la școală, iar în momentul în care tu îi faci temele, copilul nu va înțelege nici metoda de rezolvare, nici lecția care i-a fost predată la școală. Iar dacă la clasă va avea “noroc” și va scăpa fără să explice cum a făcut tema, situația va fi cu totul alta la examenele ce vor urma.

Explică-i ca întotdeauna, înainte de a-și începe tema, trebuie să învețe lecția sau să recapituleze noțiunile pe care și le-a însușit în clasă. Altfel, va pierde mai mult timp cu rezolvarea și cel mai probabil, va greși. Pune-i întrebări din lecții, ca și cum ai vrea să afli pentru prima dată acele lucruri.

Apoi, ajută-l să rezolve temele pe care le are de făcut explicându-i cerințele și dându-i exemple din mediul lui familiar. Într-un fel va înțelege să înmulțească sau să împartă niște cifre puse pe o foaie de hârtie și în cu totul alt fel ce înseamnă să împartă un pepene astfel încât el să ajungă pentru întreaga familie. Ajută-l să înțeleagă la ce îi folosesc noțiunile învățate la școală, dându-i exemple practice. Ce ar fi dacă timp de o săptămână ați ține împreună evidența temperaturilor atmosferice urmărind, spre exemplu, buletinul meteo de la televizor sau de pe Internet?

Va înțelege mai ușor că în luna iulie este cald, iar în decembrie este frig. Antrenează-ți copilul în calculele pentru cumpărături, la piață sau în supermarket. Întreabă-l de ce sume ai nevoie pentru a cumpăra mai multe produse de un anumit fel sau cum poți economisi.

Sau apelează la materialele educaționale în format electronic unde vei găsi sute de exemple practice prin care copilul să înțeleagă cum poate aplica în viața reală noțiunile învățate.

Când mergeți cu mașina, întreabă-l "Dacă avem o viteză mai mare, ajungem mai târziu sau mai devreme?" și dă-i să rezolve probleme ușoare legate de numărul de kilometri parcurși și timpul sosirii. Va înțelege mai ușor ce înseamnă mărimi direct proporționale sau mărimi invers proporționale.

Folosește calculatorul la teme!

Dacă credeai că poți utiliza calculatorul numai ca recompensă pentru copil, gândește-te la posibilitatea de a-l folosi și atunci când își face temele pentru acasă.

Va fi mult mai interesat să își facă temele astfel, pentru că va folosi un instrument care îi place atât de mult și pentru că exercițiile abstracte din manual sau culegere vor deveni provocări pe calculator.

În plus, cu ajutorul materialelor educaționale în format electronic, lecțiile vor deveni o poveste, iar temele pentru acasă vor fi percepute de copil ca jocuri în care își va folosi noțiunile învățate. Animațiile din exerciții și interfața prietenoasă îl vor atrage pe copil mult mai mult decât culegerile sau manualele școlare.

Își poate face temele la geometrie cu ajutorul calculatorului, printr-un program în care "prietenui Euclid" îl ajută să înțeleagă exercițiul. Iar dacă greșeste, Euclid îl direcționează către acea parte din lecție unde se află noțiunile pe care nu și le-a însușit cum trebuie.

Este ca și cum un profesor i-ar sta alături și l-ar îndruma atunci când își face temele. În plus, dacă rezolvă corect exercițiile, primește puncte pe care le poate folosi în jocul de la final.

Nu uita de laude și recompense! "Foarte bine!", "Excelent!" sau "Bravo!" sunt formule de apreciere, care îi vor motiva copilului efortul depus. Îmbrățișează-l sau bate palma cu el atunci când ați terminat temele sau a găsit rezolvarea la un exercițiu mai dificil.

Iar la finalul temelor, își poate folosi punctele acumulate în jocul din produsul educațional pe calculator. Sau poate alege sportul și joaca în aer liber.

Minte sănătoasă într-un corp sănătos

Prof . Elena Apetrei

Cu siguranță ați auzit acest dicton aparținând latinilor: "Mens sana in corpore sano!"

Grecii din Antichitate sunt cunoscuți pentru jocurile sportive pe care le organizau și care astăzi sunt cunoscute sub denumirea de Jocurile Olimpice. Observăm că încă din acele vremuri, se promova mișcarea și sportul.

Nu poți avea pe deplin o gândire sănătoasă dacă organismul tău nu cunoaște mișcarea, exercițiul fizic. Pe lângă mișcare, important este să avem o alimentație echilibrată și o igienă a corpului adecvată.

Igiena corporală este un subiect important.

"Apa și săpunul sunt sfinte." Curățenia e ca o carte de vizită a persoanei tale.

De asemenea, trebuie să înțelegem că medicii, în general, sunt prietenii noștri. Ei ne dau sfaturi prețioase despre cum să ne menținem sănătoși. Nu ocoliți un cabinet stomatologic, un cabinet oftalmologic, efectuați examene medicale de rutină pentru a preveni, mai degrabă decât pentru a trata diferite afecțiuni.

Deviza fiecăruia ar trebui să fie "Vreau să trăiesc sănătos!" pentru că în felul acesta ne dăm importanță nouă și celor pe care îi iubim.

Rolul și importanța educației fizice și sportului în ciclurile gimnazial și primar

de prof. Oprea Paul Iulian

Sunt binecunoscute influențele pozitive pe care le au practicarea exercițiilor fizice și sportului încă de la vârste cât mai fragede. Iată de ce se impune acordarea atenției cuvenite organizării și desfășurării acestor activități cu copiii de 6-14 ani.

Frenezia mișcărilor la copiii de vârstă preșcolară derivă dintr-o necesitate reală. Activitățile lor motorii sunt necesare nu doar pentru dezvoltarea fizică, dar și pentru evoluția intelectului. Controlul respirației, descoperirea independenței și a interdependenței fiecărei părți a corpului, deosebirea între stânga și dreapta; recunoașterea

secvențelor spațio-temporale sunt etape fundamentale pentru a se înțelege pe sine și lumea înconjurătoare.

Cunoașterea propriului corp este indispensabilă pentru ca micuții să poată acționa și cerceta, pentru a cunoaște ceea ce este în jurul lor. Toate acestea sunt elemente importante în dezvoltarea inteligenței, în dezvoltarea psihologică și afectivă. Prin practicarea unui sport, copilul are ocazia să combine diverse comportamente pe care cu greu le-ar fi putut face în alt context.

Copilul de azi trebuie pregătit pentru o societate dinamică, în continuă evoluție, societate care cere o anumită configurație fizică, intelectuală, morală, civică, un anumit profil care să îmbine în mod armonios, laturile personalității sale: un individ sănătos, armonios dezvoltat fizic, cu o înaltă calificare, un om cu o gândire creativă, rapidă, cu spirit de inițiativă, cu capacitate de a selecta, sistematiza și reorganiza informațiile, de a alege cele mai bune soluții și de a decide rapid aplicarea lor în practică.

Ca obiect de studiu, educația fizică și sportul urmărește dezvoltarea armonioasă a organismului, îmbunătățirea stării de sănătate, creșterea indicilor morfo-funcționali, înarmarea cu cunoștințe, priceperi și deprinderi motrice cât mai variate, la formarea caracterului și profilului moral al elevului exprimate prin voință, curaj, spirit combativ, stăpânire de sine, punctualitate, respectul adversarului, etc.

Educația fizică și sportul școlar reprezintă activități de interes major, având în vedere sarcinile și obiectivele ce le revin în procesul instructiv-educativ. Elevii care știu să îmbine în

mod judicios eforturile intelectuale cu cele fizice au indici funcționali superiori și o capacitate sporită de muncă.

Reforma sistemului de învățământ din România a generat și la nivelul disciplinei „Educație fizică și sport” schimbări importante în plan conceptual, metodologic și organizatoric, pe cicluri curriculare, cu finalități și obiective proprii. La absolvirea ciclului primar, principalele finalități pe care le urmărește educația fizică sunt:

1. Menținerea stării optime de sănătate și creșterea capacității de adaptare la factorii de mediu.

2. Influențarea evoluției corecte și armonioase a organismului.

3. Dezvoltarea calităților motrice de bază.

4 Consolidarea deprinderilor motrice de bază, care sunt solicitate frecvent în acțiuni curente (locomotie, profesie, gospodărie).

5. Consolidarea deprinderilor motrice aplicativ-utilitare.

6. Formarea deprinderilor sportive elementare. Sunt deprinderi cu structuri simple care aparțin unor probe și ramuri de sport accesibile elevilor din învățământul primar. Ele au menirea de a-i invita pe copii în practicarea unor sporturi ca: atletism, gimnastică acrobatică și minijocuri sportive.

7. Practicarea independentă a exercițiilor fizice și a diferitelor sporturi

8. Manifestarea echilibrată a spiritului de echipă și de întrecere.

Proiectarea didactică, reflectă modul în care cadrul didactic concepe realizarea obiectivelor de referință pentru fiecare clasă, având un caracter personalizat, studiind bine programa, repartizând unitățile de învățare pe lecții, selectând unitățile de învățare pe lecții, selectând probele și instrumentele de evaluare.

Lecția de educație fizică trebuie să se desfășoare într-un climat favorabil pentru ca personalitatea lor psihică și biologică să se manifeste în mod natural. Acest climat elimină în mare parte timiditatea, stângăcia și teama unor copii față de unele exerciții din lecție.

Personalitatea, priceperea, și tactul celui care este chemat să predea exercițiile fizice la cei mici sunt determinante în trezirea interesului și dragostei față de mișcare, față de sport.

Un alt fel de istorie a Antichității – Știați că...

de **prof. Elena Păun**

- Construirea piramidei lui Kheops a durat douăzeci de ani și au lucrat trei sute șaiszeci de mii de oameni pentru a o duce cu greu la bun sfârșit?
- Statusul social al unei persoane în Evul Mediu era reprezentat de culoarea articolelor vestimentare pe care le purtau. Nobilii purtau confecții textile roșii, țărani maro și gri, iar negustorii și alți oameni din sfera economiei – verzi.
- Cel mai scurt război din istorie s-a purtat între Marea Britanie și Zanzibar în 1896. Zanzibar s-a predat după 45 de minute.
- Prima formă de scriere vine din Mesopotamia, de la Summer - scrierea pictografică, executată pe tăblițe din lut. Aici au fost descoperite și primele biblioteci, dar și primele plicuri, executate tot din lut?
- Egiptenii au fost cei dintâi dintre toți oamenii care au născocit anul și l-au împărțit în douăsprezece părți?
- Fenicienii au adus europenilor multe învățături, dar mai ales știința scrierii, pe care multă vreme aceștia n-o aveau?

- În India este un mare furnicar de oameni care nu vorbesc toți aceeași limbă; Tot în aceasta țară cresc niște tufe sălbatice care rodesc lână (bumbac), mult mai frumoasă și mai mătăsoasă decât cea tunsă de pe oi; Și tot aici au fost născocite cifrele pe care europenii le numesc greșit - arabe?
- Deceneu, marele preot al dacilor, a adus în Dacia filosofia. El i-a învățat pe daci: etica, logica, fizica, le-a arătat orbita Lunii și tot globul de foc al Soarelui, le-a spus numele stelelor și a semnelor zodiacale. În acest fel i-a dezvățat de obiceiurile lor barbare, i-a instruit în științele fizicii făcându-i să trăiască conform legilor naturii?
Elena Păun
- Cercetătorii au descoperit că mult mai înainte de anul 4000 I.H. în Egipt se foloseau produse cosmetice.

Șirul lui Fibonacci

partea I

de dir. adj. - prof. Elena Teodorescu

Leonardo Pisano, s-a născut în jurul anului 1170 la Pisa (oraș din Italia cunoscut prin celebrul său turn înclinat), ca fiu al lui Guglielmo Bonaccio. El este mai cunoscut sub numele de Leonardo Fibonacci (se pare că este o prescurtare a expresiei -din limba latină- „filius Bonacci”, care înseamnă fiul lui Bonacci).

Nu se cunosc prea multe despre el și familia lui, cele mai multe informații provenind din notele autobiografice incluse în cărțile lui. Și-a petrecut o mare parte din tinerețe însoțindu-și tatăl în Africa de Nord (se pare că a călătorit și în Egipt, Siria, Grecia, Sicilia etc.), unde a studiat diverse sisteme de numerație și metode de calcul, a învățat principii ale matematicii indiene și arabe.

Întors la Pisa, a scris o serie de texte care au jucat un rol important în revitalizarea matematicii. Prin lucrarea sa fundamentală „Liber abbaci” el a contribuit semnificativ la scrierea numerelor folosind cifre arabe în locul cifrelor romane și la utilizarea sistemului de numerație indo-arab, care este astăzi folosit în toată lumea. Scrierea în sistem zecimal este folosită de elevii români încă de la ciclul primar.

Exemplu: $273 = 2 \cdot 100 + 7 \cdot 10 + 3$ și generalizând obținem $\overline{abcd} = 1000a + 100b + 10c + d$.

Până la generalizarea folosirii sistemului de numerație zecimal în întreaga Europă au mai trecut patru secole.

De asemenea, el a introdus linia în scrierea fracțiilor și notația binecunoscută pentru rădăcina pătrată (radical).

În semn de prețuire și ca semn al recunoașterii meritelor lui Leonardo Fibonacci, în Pisa există o statuie a lui (imaginea alăturată) și o stradă din Florența îi poartă numele.

Una dintre problemele din partea a treia a cărții “Liber abbaci” este următoarea: se pune o pereche de iepuri într-o incintă din care nu se poate ieși. Presupunând că: după două luni de la

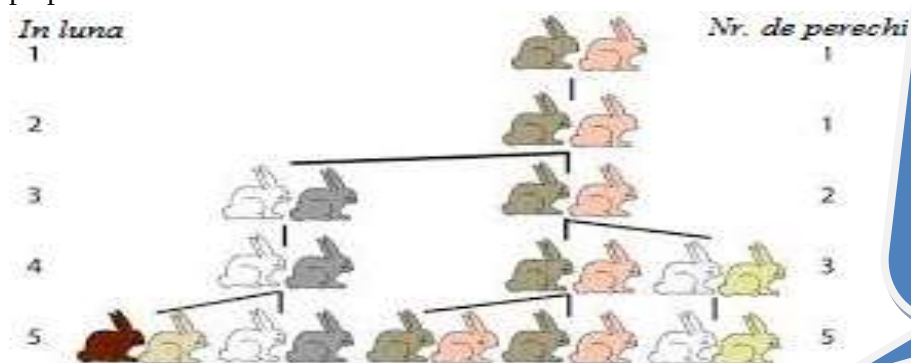
naștere fiecare pereche de iepuri „generează” lunar o altă pereche de iepuri (un mascul și o femelă) și că niciun iepure nu moare în acest timp, câte perechi de iepuri vor fi la sfârșitul unui an?

Demonstrație:

În prima și a doua lună avem tot **o pereche de iepuri**, deoarece sunt prea tineri pentru a se reproduce;

♥ În a treia lună de la începutul experimentului cuplul inițial naște o pereche de iepuri (un mascul și o femelă) și ajungem astfel la **două perechi de iepuri**;

♥ În a patra lună prima pereche „generează” o altă pereche de iepuri, dar cealaltă este încă prea tânără pentru a se reproduce, se ajunge la **trei perechi de iepuri** și așa mai departe. Schema de mai jos evidențiază creșterea populației de iepuri (în condițiile menționate mai sus) pe parcursul a cinci luni.

Mama:

– Iar ai luat trei la matematică. Chiar nu înțelegi ce spune profesorul?
– Eu înțeleg, el nu înțelege ce spun eu.

Numărând cuplurile de iepuri la sfârșitul fiecărei luni, se obțin numerele: **1, 1, 2, 3, 5, 8, 13, 21, 34, 55, 89,** care formează șirul lui Fibonacci. Sesizăm ca: $1+1=2$ (al treilea termen), $1+2=3$ (al patrulea termen), $2+3=5$ (al cincilea termen), $3+5=8$ (al șaselea termen),..... Se observă cu ușurință că, **începând cu al treilea număr, fiecare este suma celor două anterioare** și astfel se pot determina alți termeni din șir.

Matematică din nou

de prof. Amalia Elena Gheorghe

Curiozități matematice

1. Poți afla ziua oricui făcând un calcul simplu:

Sună a un mambo-jambo matematic, dar acest truc chiar funcționează. Iată ce trebuie să faci:

Roagă un prieten sau un coleg să se gândească la luna în care s-a născut. Dacă s-a născut în luna ianuarie, atunci va fi luna întâi, februarie va fi luna a doua și tot așa. Roagă-l apoi să înmulțească acel număr cu 5. Apoi adaugă 6. Înmulțește rezultatul cu 4. Adaugă 9. Înmulțește

încă o dată rezultatul cu 5. La final, roagă-l să adauge ziua în care s-a născut. De exemplu, 25. Cere-le rezultatul și din total extrage 165. Rezultatul ar trebui să fie luna urmată de ziua de naștere a prietenului respectiv.

Iată cum funcționează trucul. Să ne imaginăm ca L este numărul lunii, iar Z este ziua de naștere. Ecuația va arăta cam așa:

$$5(4(5L + 6) + 9) + Z = 100L + Z + 165$$

În momentul în care scazi 165, rezultatul este data de naștere a persoanei, adică luna urmată de zi.

- Mai ții minte, tată, când ai luat primul patru la matematică?
- Cum să nu țin minte, băiete!
Mi-era și frică să vin acasă!
- Ei află, tată, că eu sunt mult mai curajos!

- Ce-ai făcut la lucrarea de la matematică?
- Am dat foaia goală.
- Și eu la fel. Să vezi ce-o să pățim.
Profesorul va spune că am copiat unul de la altul.

2. $111.111.111 \times 111.111.111 = 12.345.678.987.654.321$;

3. Alegeți orice număr format din patru cifre, urmați pașii de mai jos, iar rezultatul va fi 6174

Iată cum: Alegeți un număr format din patru cifre, singura condiție fiind să nu fie format din aceleași cifre, ca 2222. Aranjați cifrele în așa fel încât să obțineți cel mai mare număr și cel mai mic număr format din acele cifre. Scădeți numărul mai mare și cel mai mic și repetați acest proces pentru fiecare număr nou.

După aproximativ 7 asemenea calcule, veți ajunge la rezultatul 6174

Subiecte pentru concursurile școlare

Clasa a V-a

Arătați că numărul p este divizibil cu 30, știind că

$$p^2 = 2 + 4 + 6 + \dots + 4018 + 67 \cdot 30.$$

Fiind date numerele $a = \{10^3 + 10^2 \cdot [10 + (5^2 - 5)]\} : 20^2 - 2^2 \cdot 2010^0$ și

$$b = 5739 \cdot 4325 - 4324 \cdot 5739 - 5738$$

să se afle cu cât este mai mare suma $a + b$ decât diferența $a - b$.

Un elev are la matematică patru note care reprezintă patru numere impare consecutive cu proprietatea că dacă le adunăm cu dublul lor obținem numărul 72. Care sunt notele care le are la matematică ?

Dragă matematică, te rog maturizează-te și rezolvă-ți singură problemele.

Aflați cel mai mic număr natural care împărțit la 4 dă restul 3, împărțit la 6 dă restul 5 și este divizibil prin 5.

Se dau unghiurile adiacente suplementare AOB și BOC, $m(\angle AOB) = 110^\circ$. Se duce [OM bisectoarea unghiului $\angle AOB$, [ON bisectoarea unghiului $\angle BOC$ și [OP bisectoarea unghiului $\angle MON$. Se cere $m(\angle POB)$.

Se considera segmentul [AB] de lungime $AB = a$ cm unde $a \in \mathbb{N}$ și $M_1, M_2, M_3, M_4, M_5, M_6$ respectiv mijloacele segmentelor AB, $AM_1, AM_2, AM_3, AM_4, AM_5$. Calculați: $AB + AM_1 + AM_2 + \dots + AM_6$

Limba română

Testare / Basmul

Citește cu atenție textul următor:

A fost odată, ca niciodată, că de n-ar fi, nu s-ar povesti; a fost, pe vremea când se potcovea puricele cu nouăzeci și nouă de ocale de fier, se înălța până în slava cerului, i se părea ușor și tot mai cerea potcoave. (...)

A fost un împărat mare și puternic, a cărui mare grijă și supărare era că nu are cui lăsa tronul țării.

De trei ori fusese însurat acel împărat, numit Murgilă; se despărțise de cele două soții dintâi fiindcă nu-i dăduseră moștenitori, iar acum se gândea s-o izgonească și pe cea de-a treia, tot din aceeași pricină. Tare se mai căina tânăra și frumoasă împărăteasă la gândul că va fi alungată și nu știa ce rugăciuni să mai înalțe, ce leacuri băbești să mai ia și în ce ape neîncepte să se mai scalde, ca să vie pruncul dorit de toată țara.

Într-o seară de primăvară pică la curtea craiului Murgilă un oaspete împărătesc, venit din meleagurile Soarelui-Răsare. Era un flăcău frumos, cu părul negru și cu ochii ca viorea. Fusese trimis în lumea cea mare de către tatăl său, Zorilă-vodă, să cerceteze țări și oameni, să afle învârtituri, pregătindu-se astfel pentru domnia viitoare.

(Victor Eftimiu – Făt-Frumos din lacrimi)

A. Înțelegerea textului

1. Precizează două argumente prin care să justifici apartenența textului de mai sus la specia literară a basmului.
2. Precizează dacă opera literară *Făt-Frumos din lacrimi* este un basm popular sau unul cult.
3. Transcrie formula inițială a basmului.
4. Transcrie pasajul în care este descris oaspetele venit de pe meleagurile Soarelui-Răsare.
5. Rezumă în 4-5 rânduri, conținutul basmului.
6. Transcrie din text un epitet și o comparație.
7. Indică personajele din text.
8. Indică modul de expunere folosit în textul dat.
9. Scrieți formele literare ale următoarelor cuvinte: aste, să văz, rădicat, spunându-i-se, ziori, dete, lacrămile, turburat, uşe, mărginele (groapei).
10. Uniți elementele din schema basmului cu situațiile date pe care le puneți în ordine:

- situația inițială
- cauza care determină acțiunea
- peripețiile eroului
- depășirea situației dificile
- situația finală

- plecarea de acasă
- drumul spre celălalt tărâm
- lupta
- întoarcerea acasă
- furtul merelor de aur
- încercarea grea
- punerea la cale a vicleșugului
- rănirea hoțului
- căsătoria
- victoria
- dezvăluire vicleșugului
- recunoașterea meritelor eroului
- încoronarea

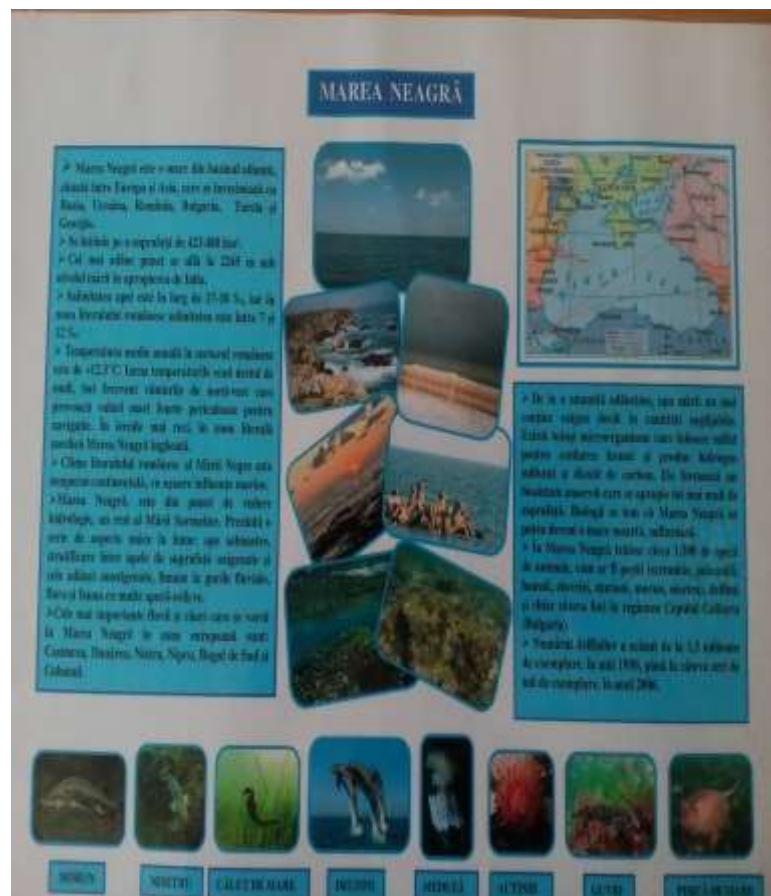
11. Povestiți, pe scurt, episodul luptei dintre Prâslea și zmei.
12. Identifică din text cele trei valori ale verbului „a fi”.
13. Analizează sintactic și morfologic cuvintele subliniate din text.

Lecția de geografie - MAREA NEAGRĂ

Prezentată sub îndrumarea **prof. Adriana Ralea**
de **Peter Alexia și Geanta Diana** - clasa a VIII -a B

Marea Neagră este întinderea de ape din bazinul geomorfologic denumit pontic, unul din bazinele complexului tectonic tethysian, el însuși parte a orogenezei alpino-himalayene, din care fac parte și munții care o mărginesc la nord (în Crimeea), la nord-est (Caucazul) și la sud (lanțurile pontice).

Este situată între Europa și Asia, având ca state riverane Rusia, Ucraina, România, Bulgaria, Turcia și Georgia. Prin Strâmtoarea Cherci este legată de Marea Azov, prin Bosfor de Marea Marmara, iar prin strâmtoarea Dardanele de Marea Egee și, deci, de Marea Mediterană. Marea Neagră este, din punct de vedere hidrologic, un rest al Mării Sarmatice și prezintă o serie de aspecte unice în lume : ape salmastre (în medie 16-18 grame de sare pe litru față de 34-37 în alte

mări și oceane), stratificare între apele de suprafață oxigenate și cele adânci anoxice (fenomen denumit euxinism), limane la gurile fluviale, floră și faună cu multe specii-relicve. În zona litoralului românesc salinitatea scade și mai mult, în mod obișnuit fiind între 7 și 12 la mie.

Marea Neagră se întinde pe o suprafață de 423.488 km². Cel mai adânc punct se află la 2211 m sub nivelul mării în apropierea de Ialta. Mareele sunt în general de mică amplitudine (circa 12 cm).

Numele Mării Negre este învăluit în legendă. Ea a fost botezată așa în secolul al XV-lea, datorită furtunilor violente care o bântuiau și care se stârneau din senin. Turcii îi spuneau "Karadeniz", "Marea întunecată din miazănoapte", poate și din cauza înfrângerilor pe care le-au suferit de-a lungul istoriei, cu flota lor de corăbii, la fel de temute ca uraganele apelor. Marele om de știință român Grigore Antipa spunea despre Marea Neagră că este "unică", în sensul că ea reprezintă, de fapt, două mări suprapuse, una vie și una moartă. Odată cu creșterea salinității mării (legenda spune că datorită Potopului biblic, care ar fi legat tot de ea), speciile de viețuitoare mai rezistente au continuat să trăiască în zonele cu apă mai dulce, aflate în apropiere de gurile de vărsare ale Dunării, în timp ce animalele care nu s-au putut adapta au murit și, în lipsa curenților verticali, s-au depus pe fundul mării și s-au descompus, fapt care a generat un consum mare de oxigen. În prezent, în adâncurile Mării Negre nu există oxigen, ci doar hidrogen sulfurat, care face ca apele de pe fund să rămână moarte, fiind locuite doar de bacterii anaerobe. Între cele două straturi ale mării nu există deloc interacțiune, ea fiind, în continuare, formată din două părți, una vie și una moartă. În plus, lipsa oxigenului din adâncuri face și ca navele scufundate acolo să fie perfect conservate.

Legenda Mării Negre

Cu foarte mult timp în urmă, pe când trăiau prinți și prințese, în împărăția apelor își aveau sălașul minunatele sirene. Așa se face că, într-o zi, doi prinți, îndemnați de tatăl lor, care ura sirenele, au pornit în căutarea acestor creaturi. Când corăbiile au ajuns în larg și ar fi trebuit să se despartă, cei doi frați, Tomis și Gibraltar, ieșiseră pe punte pentru a-și lua rămas bun. Tocmai atunci au observat două sirene care se jucau. Și ele văzuseră corăbiile și îi priveau cu uimire pe cei doi prinți. Cea mai mare dintre ele a observat că marinarii pregăteau plase și harpoane.

Atunci, Negreana își strigă sora mai mică: „Hai să stărnim un vârtej de alge și să ne ascundem, căci vor să ne vâneze“. Cele două surori au provocat o furtună, dispărând în adâncuri. Acolo, au fost întâmpinate de tatăl lor, stăpânul acelor ape: „Unde ați fost? Păreți speriate!“ Atunci, sirenele i-au povestit ce se întâmplase la suprafața apei. Hotărând să-și apere copilele, tatăl lor a plecat împreună cu toți supușii spre alte ape, mai adânci, mai sigure. Între timp, prinții și-au continuat călătoriile, Tomis luând-o spre răsărit, iar Gibraltar spre apus, cercetând apele și întrebându-i pe corăbierii întâlniți în cale și pe locuitorii porturilor în care aceștia acostau despre frumoasele sirene. În vremea aceasta, Negreana și Mediterana își îngrijeau tatăl aflat pe patul de moarte.

Părintele își cunoștea bine fiicele și, dându-și seama că în inimile lor se strecuraseră chipurile celor doi prinți, le dădu câte o scoică fermecată prin care îi puteau vedea pe aceștia. Bătrânul le avertiză însă: „Dragostea dintre sirene și pământeni aduce numai necazuri. Pământeanul a fost mama voastră și ea și-a găsit sfârșitul atinsă de blestemele pământenilor“. Spunându-le acestea, bătrânul închise ochii și muri.

Rămase pe cont propriu, sirenele hotărâră să-și urmeze destinele. S-au îmbrățișat și apoi s-au despărțit. Negreana a pornit spre răsărit, după cum îi arăta scoica fermecată, iar Mediterana, spre

apus. Ajunsă în apropierea corăbiei lui Tomis, Negreana a pătruns printr-o vrajă în visele sale. Ziua, prințul cercetă atent apa, încercând să zărească chipul fetei. Într-o seară, ea i s-a arătat, îmbiindu-l să o urmeze în lumea apelor. Prințul a ascultat-o, uimit de frumusețea ei și a locurilor pe care le străbăteau. Petrecură astfel seri minunate în care Negreana îi dezvăluia lumea adâncurilor, iar Tomis îi vorbea despre cea a pământenilor. Doar atunci când fata îl întreba despre părinții săi, prințul devenea tăcut și întunecat.

Într-o zi, se stârni o furtună puternică și Negreana se apropie foarte mult de corabie, vrând să se asigure că Tomis este teafăr. Un marinar de-al său, slugă credincioasă a regelui, o zări și-i înfipse un harpon în inimă. Cu ultimele puteri, Negreana începu să cânte melodia pe care Tomis o îndrăgea cel mai mult. Auzind cântecul, el ieși pe punte și, văzând apele întunecate de sângele sirenei, se aruncă în valuri să o salveze, dar amândoi dispărură în adâncuri. De atunci, apele acelei mări au rămas întunecate. Marinarii s-au întors la rege, aducându-i vestea cea bună, dar și pe cea rea: moartea sirenei, dar și a fiului său cel mai mic, Tomis. Nici Gibraltar nu a avut o soartă mai bună, găsindu-și sfârșitul alături de frumoasa Mediterana, strivindu-se de stâncile unei strâmtori în timpul unei furtuni. Când încep furtunile pe Marea Neagră, marinarii spun că prințul o caută încă pe frumoasa Negreana, iar când marea este liniștită, se spune că valurile ascultă minunatul cântec al sirenei. La fel, se spune că strâmtoarea Gibraltar este vegheată de prințul care încă își mai caută sirena în apele Mării Mediterane.

Potopul și arca lui Noe

Una din cele mai incitante legende ale Mării Negre este legată de Potopul biblic. Luând în considerare apropierea dintre Muntele Ararat și Marea Neagră, există cercetători care susțin ipoteza că rămășițele arheologice ale Arcei lui Noe sunt localizate undeva în această mare. La țărmul Mării Negre, în vecinătatea orașului rusesc Ghelendjik, mai există un munte care poartă numele de Ararat. În această zonă s-ar fi refugiat oamenii și animalele care au supraviețuit Potopului biblic.

În Vechiul Testament, Muntele Ararat este descris ca fiind punctul terminus al călătoriei lui Noe, în arca lui. Descrierea conține și amănuntul că muntele se scufunda în așa-numitul "Lac Negru", despre care unii cercetători și arheologi susțin că ar fi devenit, de fapt, Marea Neagră. Fiind o zonă depresionară, acolo s-ar fi format un lac mare, cu apă dulce, care a ajuns să fie, în timp, Marea Neagră.

Teoria este susținută și de informații științifice cu referire la un Potop, care s-ar fi petrecut în realitate, cândva la sfârșitul erei glaciare. Atunci, Marea Mediterană s-ar fi revărsat peste un istm devenit mai târziu strâmtoarea Bosfor-Dardanele. Alte aspecte care susțin această teorie îl reprezintă și fundul atipic al Mării Negre, care prezintă terase de plaje întinse mult spre larg, precum și salinitatea foarte scăzută a apei. Între descoperirile recente făcute de arheologi experți în scufundări, pe fundul Mării Negre, se află și urmele unor cetăți înghițite de ape, lucru care face, din nou, trimitere la ipoteza unui cataclism petrecut în timpurile străvechi.

Atlantida din Marea Neagră

O teorie, la fel de răspândită ca aceea legată de Potop, susține că Atlantida ar fi fost localizată în Marea Neagră și că Insula Șerpilor ar fi o mică bucată rămasă din vechiul continent dispărut. Cu ajutorul vizualizării topografiei subacvatice, Google Ocean a ajutat un inginer britanic să cerceteze stratul aflat imediat sub fundul Mării Negre, descoperind o rețea de străzi

perfect conturate, care nu puteau fi făcute decât de mâna omului. Specialiștii britanici afirmă că dovezi mai importante ar putea fi descoperite în apropierea coastelor României.

În "Dialogurile" sale, Platon descrie civilizația înfloritoare care popula Atlantida, cu capitala la Poseidonia. Continentul pierdut avea o câmpie fertilă, cu canale transversale și un munte nu foarte înalt, șanțuri de apă legate prin tuneluri și poduri, două izvoare - unul cu apă caldă și unul cu apă rece - care țâșneau din muntele principal, temple, cazarme, un hipodrom, săli de gimnastică și un majestuos palat regal. În perioada ei înfloritoare, Atlantida era și o temută forță militară, cu 1.200 de corăbii de război și 10.000 de care de luptă, toate sub conducerea regelui Evenor. Împreună cu regina sa, Leucipe, ei au avut o fată, pe nume Clito, care a devenit, conform legendei, soția lui Poseidon. Fiului cel mare, Atlant, Poseidon i-a dat în stăpânire regiunea bogată centrală a Atlantidei, întinsă pe 160.000 kmp. În urma unor mari cutremure și inundații,

Atlantida s-a scufundat în mare într-o singură zi, și de atunci a tot fost căutată de numeroși istorici și arheologi, apărând chiar "atlantologia", știința care se ocupă de teoriile privitoare la acest continent. Una din aceste teorii susține că Atlantida s-ar fi scufundat în marea cunoscută de egipteni sub numele de "Siriath", care ar corespunde cu Marea Neagră. În zona unde este localizată Insula Șerpilor, arheologi ruși au descoperit ruine subacvatice, pe care le atribuie atlanților. Ei susțin că Insula Șerpilor este ultima rămășiță a Atlantidei, și că în trecutul îndepărtat, locuitorii insulei purtau numele de "Blajini" sau "Preafericiți" (grecii le spuneau "makaron", "fericiți") și erau văzuți ca fiind descendenții atlanților. În plus, unele studii istorice menționează că, în perioada de decădere, atlanții practicau ritualuri de sacrificiu uman, practicate mai târziu și de geto-daci.

Curiozități despre viețuitoarele necuvântătoare - partea I

culese de informatician **Eugenia Ion**

♥ **Albatrosul** este singura pasăre care poate zbura și dormi în același timp și este cea mai rezistentă pasăre din lume. Poate parcurge în zbor aproape 6700 de km deasupra oceanului, așa cum a făcut un albatros transportat cu avionul pe o insula din Pacific, care s-a întors după 30 de zile în locul de plecare.

♥ **Bufnița** distruge anual 10.000 de șoareci care împreună ar putea manca 1.000 kg de cereale. **Ea** are ochii cât jumătate din mărimea capului, aceștia fiind imobili. În compensație are gâtul foarte mobil.

♥ **Ciocănitorele** au o contribuție remarcabilă în menținerea sănătății pădurii. Cu ajutorul auzului foarte fin, ele reușesc să localizeze dăunătorii, chiar și pe cei care sunt sub scoarța copacului făcând o gaură cu ciocul chiar unde se afla insecta, indiferent de stadiul de dezvoltare (larva, nupa, adult).

♥ **Lăstunul** își petrece uneori chiar și trei ani în aer, dormind numai în zbor.

♥ Pasărea cu cele mai ușoare oase este **porumbelul**. Păsările au temperatura corpului diferită de a mamiferelor.

♥ **Pasarea colibri** poate da din aripi de 100 ori/s, creând un zumzet, în timp ce rămâne în aer în același loc, pentru a bea nectar. **Ea** are temperatura cea mai scăzută în timp ce la **ulii** și la **mierlă**, aceasta poate urca până la 45 grade Celsius. Inima păsării **colibri** bate de 600 de ori pe minut dacă aceasta este activă. În timp ce pasarea se odihnește (până la 8 ore pe zi), inima încetinește însă la 50 de bătăi pe minut.

♥ **Păsările emu** și **cangurii** sunt singurele viețuitoare care nu merg înapoi (marche-arriere).

♥ **Porumbelul** voiajor se poate întoarce de la locul de unde a plecat, chiar dacă acesta este la o distanță de 2000 km.

♥ **O rândunică** poate trăi între 4 și 8 ani. Ea face peste 400 de zboruri pe zi pentru a găsi hrană pentru pui. Harnica **rândunică** poate construi un cuib în cel mult o săptămână. Există cazuri de rândunelele care își înfig ghearele în blana pisicilor pentru a le smulge cu ciocul fire moi, bune pentru a-și căptuși cuibul. Se spune că dacă o rândunică și-a făcut cuib la streșina casei tale, e bine să ai grija de el pentru a nu aduce necaz asupra familiei.

♥ Un **penguin imperial-tata** suportă frigul Antarticii timp de 60 de zile sau chiar mai mult pentru a proteja ouăle din care urmează să iasă puii. În toată această perioadă el nu mănâncă nimic și stă în picioare tot timpul. După ce puii ies din ouă, el îi hrănește cu un lichid special din gat și așteaptă ca mama penguin să vină să aibă grijă de cei mici.

♥ **Struțul** adult sau găina pot sta întinși pe pământ cu gâtul întins pentru a nu fi observați.

Sărbătorile iernii la români Tradiții și obiceiuri

de **prof. Elena Mărășescu**
prof. Florentina Cristea

Iarna, cea de-a patra fiică a anului, este cea mai așteptată și cea mai iubită dintre toate anotimpurile de către copiii cărora le place enorm să se joace prin zăpadă, să se dea cu sania, cu schiurile, să facă cazemate, oameni de zăpadă sau să se bată cu bulgări și câte altele ...

Românii mari și mici apreciază foarte mult sărbătorile iernii care încep cu Sântandrei (30 noiembrie), se continuă cu Sfântul Nicolae (6 decembrie), Ignatul (20 decembrie), Ajunul (24 decembrie), **Crăciunul** – sărbătoarea cea mai importantă a iernii, în jurul căreia gravitează toate celelalte - (25 decembrie), Sfântul Vasile (1 ianuarie) – se sărbătorește acum și Revelionul – Începutul Anului Nou la catolici, Boboteaza (6 ianuarie) și se încheie Cu Tăierea Capului Sfântului Ioan Botezătorul (7 ianuarie).

Subiectul este foarte vast și nu ne permite tratarea lui foarte pe larg aici, dar voi puncta câteva aspecte demne de știut de tot românul.

Sântandrei

Sântandrei este o mare divinitate geto-dacă peste care creștinii l-au suprapus pe Sfântul Apostol Andrei cel Întâi chemat, ocrotitorul României. A preluat numele și data de celebrare ale Apostolului Andrei cel Întâi chemat (30 noiembrie), cel care a predicat în primele decenii după nașterea și moartea lui Iisus, pe pământurile Daciei. Acesta s-a bucurat de mare respect, de vreme ce ziua lui de celebrare a înlocuit o importantă divinitate precreștină, personificare a lupului despre care se spune că doar în această zi poate întoarce capul pentru a-și vedea coada. Numele zeului uzurpat s-a pierdut.

Noaptea de Sântandrei (29 - 30 noiembrie) și ciclul de înnoire a timpului, care se suprapun peste perioada calendaristică a Dionisiacelor Câmpenești și cu fermentarea vinului în butoaie la popoarele tracice, păstrează numeroase urme precreștine. Încă se mai crede că **strigoii vii**, spirite ale oamenilor, femei sau bărbați, își părăsesc trupurile noaptea, în somn, mai ales de

Sântandrei (Noaptea Strigoilor), cât și de Sângeorz și în alte împrejurări. Ies din casă pe horn sau pe ușă, se rostogolesc de trei ori pentru a se întrupa într-un animal (lup, câine, pisică, porc, berbec, găină, broască), încalecă pe melițe, butoaie, cozi de mătură pentru a merge în locuri numai de ei știute (între hotare, răspântii de drumuri, poieni din păduri) unde se întâlnesc cu strigoi morți. Acolo redevin oameni, se bat cu limbile de melița, se zgârie, se rănesc până iese învingător unul din ei, care le va fi conducător un an de zile. Se bocesc unii pe alții, își vindecă pe loc rănilor, se întrupează din nou în animale și pornesc spre case înainte de primul cântat al cocoșilor. În ajunul Sângeorzului, la Mânecătoare (noaptea de 22/23 aprilie), își părăsesc din nou trupurile pentru a merge să fure mana holdelor, laptele vitelor - să strice taurii, să lege sau să ia puterea bărbaților etc.

În cele două nopți oamenii se ungeau cu mujdei de usturoi, ascundeau melițele, întorceau vasele cu gura în jos, produceau zgomote, îi strigau pe nume, aprindeau focuri, păzeau cu atenție vitele și pășunile etc.

În Moldova, noaptea se numea Păzitul Usturoiului și se celebra ca un revelion.

Sunt argumente etnofolclorice care sprijină ipoteza că **în această perioadă a anului dacii celebrau Anul Nou**. Tinerii satului, fete și băieți, se adunau în cete de 10 - 12 persoane la o casă mai mare, căreia îi ungeau, la lumina zilei, ușile și ferestrele cu usturoi. Participanții, care nu părăseau până dimineața casa, petreceau ca la un revelion: mâncau, se cinsteau, adesea peste măsură, jucau, glumeau. Dimineața ieșeau cu lăutarii în curte unde jucau covată cu căpățâni de usturoi adus de fete și păzit noaptea de o bătrână. Petrecerea se încheia cu împărțitul usturoiului între participante care îl păstrau la icoană, pentru a-l folosi la vindecarea bolilor, pentru farmece de dragoste etc.

Timul era însă favorabil și pentru observații meteorologice și astronomice. Unii bătrâni, neștiutori de carte, dar "cititori" în stele, observau cerul în noaptea de Ovidenie sau de Sântandrei și noroceau anul, prevestind dacă va fi bogat sau sărac, ploios sau secetos, dacă va fi pace sau război etc.

Am moștenit și se mai practică, în anumite zone, obiceiul unsului ușilor și ferestrelor cu usturoi, precum și semănarea în această noapte a grâului într-o oală de pământ pentru a interpreta rodnicia ogoarelor în noul an. De asemenea, se pun în apă ramuri de măr sau vișin pentru a înflori până la Revelion (în noaptea de Sfântul Vasile) cu scopul de a vedea cât de bine îți va merge în anul următor.

Fetele mari, nemăritate, tot în această seară, făceau și unele mai fac anumite practici magice pentru a-și afla ursitul, adică viitorul soț. Fata de măritat prepară o "Turtucă de Andrei", turtița subțire din făina de grâu, foarte sărată, coaptă pe plita sobei și o mănâncă înainte de culcare. Băiatul care vine în vis să-i aducă apă că să-și potolească setea urmează să o ceară de nevastă în cursul anului.

Sfântul Ierarh Nicolae

Sfântul Nicolae, unul dintre cei mai populari sfinți din calendar, este prăznuit la 6 decembrie. De origine grecească (Nikolaos), numele este format din doua cuvinte: **nike**, „victorie“ (de la nikao, „a învinge“), și laos, „popor“, putându-se tălmăci prin „obșteasca biruință“.

Puțini creștini cunosc amănunte privind viața și slujirea sfântului. Voi menționa câteva aspecte:

S-a născut în anul 270 în Patara Lichiei, în sud-vestul Turciei de azi, ca singurul copil al evlavioșilor Teofan și Nona. În creșterea sa creștină a beneficiat, alături de educația părinților și de îndrumările unui unchi distins, Nicolae – episcop al locului, care, la momentul potrivit, l-a hirotonit preot. Vrednicia sa l-a făcut cunoscut tuturor.

În scurtă vreme a fost rânduit episcop în Mira Lichiei, calitate în care va participa și la sinodul I ecumenic (Niceea – 325), înfruntându-l bărbătește pe ereticul Arie. Unele izvoare spun că, epuizând argumentele verbale, blândul episcop

Nicolae a fost nevoit să-i tragă și o palmă încăpățânatului Arie, gest care cu siguranță îl va fi șocat pe năstrușnicul adversar al dreptei credințe. Din păcate nu l-a și convins, însă, Arie rămânând în rătăcirea lui în continuare. Iată acum câteva din faptele care, la numele bun de ierarh, i-au adăugat renumele de „Moș Nicolae, aducător de daruri”.

Cronicile consemnează că, încă de mic copil, s-a învrednicit de darul facerii de minuni, de aceea el este recunoscut și ca „patron al copiilor”.

Pe vremea când era la Mira, cu autoritatea sa de episcop, a poruncit să se dărâme capiştea idolească a Artemidei, zeița naturii și a vânătorii, iar aurul rezultat de la „demolări” l-a transformat în ajutoare pentru copiii orfani. În vremea unei secete cumplite, cumpără cu mari eforturi grâu tocmai din Italia, împărțindu-l apoi la săracii înfometați.

Salvează onoarea unui tată văduv și a celor trei fete ale sale, tată nevoiaș, care din cauza cumplitei sărăcii era pe punctul de a-și „vinde” fiicele unor bogați amatori de plăceri, spre a-și putea asigura traiul zilnic, fără a conștientiza, însă, că o fac spre a lor pierzare sufletească. Aflând de intenția lui disperată, episcopul Nicolae aruncă noaptea, de trei ori la rând, în casa lor câte o pungă de galbeni.

La noi în țară avem peste 1000 de biserici închinat lui, iar aproximativ 800.000 de români îi poartă numele! Mai mult decât atât, mâna dreaptă a Sfântului Nicolae ocrotește de 400 de ani, Biserica voievodală "Sfântul Gheorghe cel Nou" din București.

Ignatul

Numele zilei se trage de la Sf. **Mucenic Ignatie Teoforul**, trecut în calendarul bisericesc la data respectivă. Pentru țărani, Ignat a fost însă un simplu om necăjit care, vrând să-și taie porcul, ca tot românul, a scăpat securea în capul tatălui său, omorându-l pe loc, apoi căindu-se toată viața și primind milă de la Dumnezeu și de la Sfântul Petru.

În ziua de Ignat se taie porcul și nu este bine să lucrezi altceva. Obiceiul sacrificării patrupedului de Ignat este unic în lumea creștină și își are rădăcinile pe teritoriul țării noastre, în ritualurile vechilor daci, din ziua Solstițiului de iarnă.

În zilele noastre tăierea porcului este un prilej de reunire a familiei, deoarece participă de obicei toți membrii ei, fiecare dându-i-se ceva util de făcut.

Animalul nu este luat chiar pe nepregătite, când se face sacrificarea (mai nou, porcul ar trebui adormit, după normele europene!), trebuie să zici: „Ignat, Ignat, / Porc umflat!”. Căci se spune că, în noaptea de dinaintea Ignatului, își visează cuțitul...

După ce a fost tăiat, porcul este învelit, copiii sunt puși să îl călărească pentru a fi grași și sănătoși. Cu sângele porcului se face semnul crucii pe fruntea copiilor, ca să îi ferească de deochi peste an. După pârlire, se face o cruce în fruntea porcului, se aprinde tămâie spunându-se rugăciunea „Tatăl nostru” pentru a înlătura duhurile rele care, este posibil, să fi fost atrase de vorbele rele spuse la supărare de către stăpân. Apoi se tranșează, urmează „pomana porcului”, la care iau parte casnicii și ajutoarele.

Regretata Irina Nicolau observa că în popor se face o fină deosebire între a tăia porcul și a-l omori: dacă respecti întru totul regulile tradiționale (cum îl înjunghii, cum îl pârliești, cum îl tranșezi, cum îl chivernisești), atunci îl tai (ceea ce e în firea lucrurilor, plăcând și lui Dumnezeu), în vreme ce, dacă încalci regulile (ritualul), atunci se cheamă că-l omori, prefacând sacrificiul legiuit în crimă nelegiuită!

O vorbă spune că acela care nu are porc gras de Crăciun și cuțit ascuțit la vremea pepenilor, nu a cunoscut fericirea. Se mai zice, de asemenea: „Paștele fudului” și „Crăciun satul” (niciodată românul nu manancă atât de mult și de greu, ceea ce uneori umbrește bucuria spirituală a Crăciunului, riscând să-l prefacă în sărbătoare a pântecului, ispașită prin revolta ficatului sau a mațelor, mai ales dacă s-a ținut postul în prealabil).

Moș Ajun

Ajunul Crăciunului apare personificat în chipul unui moș cumsecade, frate mai mic al lui Moș Crăciun și despre care se spune că ar fi fost păstor - Moș Ajunul.

Acesta pare mai autohton decât Moș Crăciunul actual, de import occidental.

Românul se pune să chefulască încă din seara de ajun, când în unele părți se crede că vin și sufletele morților să petreacă laolaltă cu cei vii. Ca atare, pe masă se pune hrană anume și pentru ei (s-ar zice că morții nu prea trag la carne, ci mai degrabă la colaci, turte și cozonaci).

Copiii umblă cu Moș Ajunul („**Ne dați ori nu ne dați...**?”) și primesc colindețe, mai ales nuci, biscuiți sau covrigi, mere și mai nou – bani!

Poezia colindelor este de o mare frumusețe , degajând o atmosferă plină de entuziasm în care sunt exprimate dorințele și năzuințele oamenilor.

Un colind foarte cunoscut, din Muntenia, din Teleormanul meu natal, care mi-a îmbogățit sufletul de copilă este:

Bună seara la Ajun! Poimâine la Moș Crăciun, într-un ceas bun ieși, lele, cu 12! (numărul rostit este egal cu al colindătorilor din ceată).

Un alt colind românesc, la fel de vechi ca acesta, din Republica Moldova, din orașul Soroca, este și cel pe care mi l-a fredonat cu nostalgie după locurile natale și după obiceiurile străvechi, colega mea, doamna profesor itinerant Eva-Evelina Prodan, astăzi pensionară septogenară. Pentru că aceasta este pe cale de dispariție, dar și pentru frumusețea lui, îl notez:

*Se aude blând spre seară
Al clopotelor cânt
Căci vine, vine iarăși
Iisus pe acest pământ.*

*- Sculați copii, degrabă
Și-n calea lor cântați!
- Cu cei mici este Domnul!
Sculați, copii, sculați!*

*La orișicare casă
Se-aud colindători
Cântarea lor frumoasă
Răsună până-n zori.*

*Un înger zboară acolo
Și altul zboară aici.
Ei zboară-n lumea-ntreagă
Păzind copiii mici.*

Cel mai cunoscut în zona aceasta și în întreaga Românie este colindul:

*Bună dimineața
La Moș Ajun,
La Moș Ajun!
Ne dați, ne dați?
Ne dați ori nu ne dați?
Ne dați, ne dați?
Ne dați ori nu ne dați?*

*Bună dimineața
La Moș Ajun!
Ne dați ori nu ne dați?
Ne dați ori nu ne dați?
Am venit și noi odată
La un an cu sănătate,
Domnul Sfânt să ne ajute
La covrigi și la nuci multe.*

E bine să se împartă bucate, atât în numele morților, cât și ca semn de belșug, fiind răstimpul prin excelență al darurilor. Lipsa reciprocității e rău văzută, iar pe alocuri se crede ca zgârciții încasează pedepse de la Moș Ajun (cele mai grele fiind ale acelor care nu primesc urătorii).

Dăruitul de bani nu intră în optica tradițională, încetățenindu-se în mahalale orașelor.

Sfântul Crăciun - 25 decembrie

Sfântul Crăciun sau altfel spus Nașterea Domnului Iisus Hristos este considerată ca fiind cea mai importantă sărbătoare a iernii, deoarece acum se naște Cea de-a treia Persoană a Sfintei Treimi, Iisus Hristos – Mântuitorul, Dumnezeu și Om Născut de Sfânta Fecioară Maria, la Ierusalim, în anul 0 al erei noastre, în saivanul animalelor lui Crăciun.

Maica Domnului venise aici pentru a respecta legea omenească, impusă de mai marii locului, adică se supunea înregistrării recensământului populației. Nemaigăsind loc de cazare în altă locație, se mulțumește cu vecinătatea oilor și a boilor lui Crăciun.

Legenda spune că acesta a fost un om bogat

și rău, care ar fi refuzat să-i acorde ajutor Mariei. Deși i-a fost interzis acest fapt, ar fi intervenit Crăciuneasa, soția sa, mama ea însăși. Ba mai mult, de furie că femeia i-a ajutat pe străini, el i-ar fi tăiat mâinile de la coate. Maica Domnului le-a rugat pe ficele familiei Crăciun s-o cheme pe mama lor acolo, să-i pună mâinile în poziția inițială.

Sub ochii lor, în chip miraculos, s-au refăcut, aceasta fiind considerată minunea săvârșită de Pruncul Sfânt.

Pentru inima ei bună, Crăciuneasa trece drept patroană a moașelor.

În fața unei asemenea minuni, Crăciun însuși se spășește și se creștinează, devenind primul dintre sfinți.

Moș Crăciunul cu plete dalbe, astăzi îmbrăcat în costum roșu, cu sacul doldora de jucării sau alte atenții, deplasându-se în sanie trasă de reni, de cerbi sau de iepurași, nu ține deloc de vechile tradiții românești, ci reprezintă, ca și pomul (bradul) de Crăciun, un împrumut târziu din lumea apuseană, neatestat la noi înainte de secolul al 19-lea.

Comuniștii l-au rebotezat Moș Gerilă (uzând abil tot de un nume de personaj fantastic din basmele populare).

Consider că este lumea modernă cunoaște suficiente informații despre această minunată sărbătoare creștină care reunește familiile și mă opresc aici pentru a lăsa loc și altora.

Cu drag, vă urez să aveți Sărbători fericite! și Crăciun luminat!

Sărbătoarea Crăciunului printre veacuri

de prof. Camelia Daniela Tîncu, Școala Gimnazială Nr. 142

Nu știm încă din tezaurul cărei limbi vine cuvântul acesta încărcat de țurțurii aurii. De la un calendar la altul, traversând secolele, sărbătoarea își schimbă ziua, numele și haina, fără să-și piardă însă marile înțelegeri: dor de înnoire, de noroc și prosperitate, încredere în bunăvoința cerească. Așa cum argumenta Romulus Vulcănescu în cartea sa "Mitologie romana", cuvântul "Crăciun" se pare ca derivă din "creatio" (naștere, creație, zidire) sau din "incarnationis" (încarnare, renaștere). Biserica Ortodoxa Română atrage atenția asupra faptului că, în majoritatea țărilor catolice, termenul provine de la "natalis" (naștere), ceea ce este o greșeală. Nașterea lui Iisus Hristos nu a fost o naștere obișnuită pentru că prin ea Dumnezeu s-a întrupat ca om în Creație. Iisus Hristos nu a intrat în existență odată cu ființa sa, cum se întâmpla în cazul oamenilor obișnuiți, ci este o întrupare a unei Făpturi preexistente a lui Dumnezeu Fiul, care nu poate fi considerat temporal, ci etern.

Ipoteza originii latine a termenului "Crăciun" nu exclude posibilitatea existenței unui cuvânt dac cu înțeles asemănător. La albanezi, popor cu origini trace, numele vine de la o buturugă numită "crencia", care se aprindea cu ocazia sărbătoririi Crăciunului. Acest obicei are, aproape sigur, rădăcini precreștine, provenind din cultul soarelui, mithraismul, care venea din Asia și avea foarte mulți adepți în cadrul Imperiului Roman. Roma devenise chiar centrul religios al mithraismului. Se pare chiar că motivul alegerii datei de 25 Decembrie, pentru sărbătorirea Crăciunului, a fost tocmai aceea de a îi atrage spre creștinism pe păgâni. Roma este primul oraș, în care Crăciunul a fost sărbătorit pe data de 25 Decembrie, când păgânii celebrau ziua zeului Soare - Natalis Invicti - odată cu solstițiul de iarnă (în a doua jumătate a secolului al IV-lea, probabil în anul 386). Era obiceiul ca în această noapte să se ardă o buturugă pentru a ajuta soarele să învingă noaptea, să câștige cea mai grea înclăștare. La sărbătorile închinat Soarelui, participau și mulți dintre creștinii proveniți din familiile păgâne. Astfel, s-a născut necesitatea contracarării acestei sărbători printr-una creștină de mari proporții, semnificând "Nașterea adevăratului Dumnezeu". Urmarea a fost ca religia creștină a fost mult mai repede adoptată.

Mai mult de un mileniu creștinii au sărbătorit Anul Nou în ziua de Crăciun (25 decembrie) în imediata apropiere a solstițiului de iarnă: la Roma până în secolul al XIII-lea, în Franța până în anul 1564, în Rusia până în vremea țarului Petru cel Mare, în Tarile Române până la sfârșitul secolului al XIX-lea.

Amintirea mutării Anului Nou din ziua de 25 decembrie (Crăciunul) în ziua de 1 ianuarie este încă vie. Determinativul moș îi indica vârsta înaintată a Anului când trebuie să moară și să renască împreună cu timpul calendaristic pe care îl reprezintă.

Peste sărbătoarea carpato-dunărenilor, Crăciunul, s-au suprapus, rând pe rând, Saturnaliile romane (la începutul mileniului I înainte de Hristos. zeul Saturn se celebra între 17 și 23 decembrie, apoi nașterea zeului solar de origine iraniană, Mithra, și, după apariția creștinismului, nașterea Domnului Iisus). Spre deosebire de sărbătoarea creștină care celebrează numai Nașterea Domnului, la Crăciun și Anul Nou se sărbătoresc după modelul preistoric atât moartea cât și renașterea mării divinități, Soarele.

Prin separarea morții de naștere, Iisus se naște la solstițiul de iarnă (Crăciunul), moare și renaște în raport cu echinocliul de primăvară și faza lunară (Paștele), creștinismul aduce o mare inovație în istoria religiilor.

De altfel, criteriul de a identifica colindele precreeștine de cele creștine este asocierea morții cu nașterea (moartea Cerbului, Leului, Turcilor, Caprei etc.). Suprapunerea sărbătorilor creștine peste cele precreeștine, a celor greco-romane și orientale peste cele autohtone, geto-dace, au dat naștere unei realități spirituale inconfundabile în Europa.

În țesătura vie a limbii, cuvântul Crăciun desemnează nu numai sărbătoarea nașterii lui Iisus, ci și un personaj întrucâtva legendar, numit chiar Crăciun și căruia i s-a adăugat, cu vremea, apelativul <<moș>>. Ca la multe alte popoare și la români, bătrânii s-au bucurat de multă stimă și respect, mai ales în vechime. Respectul fără de aceștia s-a păstrat și după moartea lor, într-o asemenea măsură încât unii dintre ei au devenit un fel de semizei a căror amintire a rămas neștersă în memoria colectivă. Un astfel de personaj celebru este și Crăciun, păstorul mitic, a cărui legenda a fuzionat cu mitul Nașterii Domnului. Legenda spune că, fără acordul soțului, Crăciuneasa primește în gazdă pe Fecioara Maria, oferindu-i adăpost în grajd. Aflând acest lucru, Crăciun îi taie mâinile, iar Maica Domnului i le lipește la loc. Minunea îl convertește pe Crăciun la creștinism. De bucurie că nevasta sa a scăpat de pedeapsa lui necugetată, Crăciun aprinde un rug din cioate de brad în curtea lui și joacă hora cu toate slugile lui. După joc împarte sfintei familii daruri păstorești: lapte, caș, urdă, smântâna. De aici transfigurarea lui Moș Crăciun într-un sfânt, care aduce de ziua nașterii lui Isus daruri copiilor, obicei care se suprapune cu amintirea darurilor pe care, după legenda evanghelică, le aduceau regii-magi în staul noului Mesia. Cânteculele de bucurie adresate de slugile lui Crăciun s-au transformat în colinde.

Această povestire este dominată de vrăjmășia lui Crăciun față de nașterea lui Iisus Hristos, Crăciun fiind om rău care căuta să o împiedice pe Maria să nască în preajma gospodăriei sale își pedepsește femeia pentru că nu i-a dat ascultare. Nimic din bunătatea și firea milostivă a Moșului tradițional nu se regăsește aici.

Dacă odinioară Crăciun a fost un zeu cu chip de om ce s-a împotrivit nașterii lui Iisus, astăzi numele de "Moș" are tocmai darul de a șterge de pe chipul lui orice trăsătură rea, dușmănoasă, lăsându-i doar acele însușiri de caracter capabile să ne trezească afecțiunea. În folclorul românesc, vocabula "moș" coboară divinitatea în rânduiala lumească. Sacrul nu devine astfel profan ci capătă blândețe lumească, sfîntenia e preschimbată într-o duioasă cumințenie. Crăciun, din înspăimântător și dușmănos a devenit Moș Crăciun, întruchipând dărnicia și familiaritatea unui bătrân cu barba albă. Sub influența împrumuturilor din lumea occidentală Moș Crăciun folcloric avea să se transforme într-un Moș Crăciun european.

Cum simt eu sărbătoarea Nașterii Domnului

Prof. religie Florentina Toma, Școala Gimnazială Nr. 167

Iată a venit din nou frumoasa sărbătoare a Nașterii Mântuitorului Nostru Iisus Hristos, sărbătoare mult așteptată nu numai de copii, ci și de noi, oamenii mari, căci suntem și noi tot copii, copiii lui Dumnezeu.

Nu am numit-o Crăciunul pentru că nu vreau să dăm sărbătoarea Nașterii Domnului pe o sărbătoare fără sărbătorit. Adică nu vreau să Îl uităm pe Hristos pentru bradul împodobit și cadourile de sub el.

Dar ce este de fapt Nașterea Domnului?

Pentru mine reprezintă cea mai frumoasă poveste de dragoste în care Divinitatea cucerește omul din toate timpurile prin simplitate, modestie și putere de sacrificiu, toate luminate de o iubire nesfârșită.

Dumnezeu Fiul ne cucerește prin desăvârșita simplitate cu care Se naște, departe de tumultul și agitația lumii, în liniștea nopții. Prin modestia cu care viețuiește, povățuiește, vindecă boli trupești incurabile, tămăduiește răni sufletești adânci, face minuni nemaivăzute și învie morți.

Și prin jertfa de pe cruce și Învierea Sa reușește să facă un lucru imposibil pentru om: să umple prăpastia dintre om și Dumnezeu, de fapt să îl unească pe om cu Dumnezeu.

De aceea, consider că între icoana Nașterii Domnului și icoana Învierii este o legătură foarte strânsă. Nașterea lui Hristos își găsește sens în Învierea Sa și Învierea este împlinirea rostului, sensului Nașterii Fiului lui Dumnezeu din Preacurata Fecioară Maria.

Poporul român iubește, mai ales, aceste două mari sărbători. Pentru că înțelege, pentru că pricepe, pentru că simte și iubește...

Înțelege, pricepe și simte cu toată ființa sa că această sărbătoare nu este chip al unui mit, o închipuire, o fantasmă plăsmuită de minte omenească, ci este icoană a iubirii lui Dumnezeu din veci, este chipul în care Hristos ne șoptește la urechea inimii fiecăruia dintre noi:

„Te iubesc așa cum nimeni nu poate a te iubi vreodată! Și toate acestea le-am săvârșit pentru tine!”

Și în fiecare an, cu fiecare sărbătoare, Hristos dorește să ne cucerească, să ne facă să Îl iubim și din iubirea noastră să dăruim și celorlalți.

Să dăruim iubire, pace și dar frumos împachetate în cutii de cadouri, legate cu panglică și să le punem sub brad. Dar nu numai sub brad, ci la umbra oricărui gând creștin, cu orice prilej, în orice împrejurare, cu timp și fără timp.

Haideți măcar o dată să nu mai așteptăm să vină o nouă sărbătoare pentru a dăru. Să ne alegem ca deziderat un singur lucru: Să dăruim ceva din noi în fiecare zi.

Pentru că, de ce să nu recunoaștem, Hristos Se naște, Se răstignește și Învie în fiecare zi la Sfânta Liturghie. Să Îi urmăm și noi exemplul mântuitor... De ce nu? Doar suntem fiii Lui, copiii Lui!

Să aveți sărbători luminate, cu multe bucurii și sănătate!

Hristos Se naște și iată, Hristos a înviat! Și ieri, și azi și în veșnicie!

Darul de Crăciun devine prietenul cel mai bun

de Bărbăcuți Vlad-Ioan, Clasa a V -a B

Pentru mine, cel mai bun prieten este câinele meu. Este un husky foarte frumos și inteligent. L-am primit de la Moș Crăciun pe când avea doar o lună.

L-am găsit în camera mea având o fundă mare, roșie în jurul gâtului și uitându-se în jur cu o privire nedumerită și puțin speriată. Am știut de la început că vom fi foarte buni prieteni.

Este alb cu negru și puțin gri. O pată albă îi înconjoară fruntea. Are ochii albaștri ca o picătură limpede de apă și o coadă stufoasă. Dimineata, a fost și încă mai este uneori “ceasul meu deșteptător”. Știe să deschidă ușile, se pune cu labelle din față pe clanță și gata... năvălește în cameră. Nu-i place să stea singur, atunci găsește ocazia să facă tot felul de năzdrăvănii. Odată, am plecat la cumpărături și l-am lăsat singur dar când m-am întors...dezastru!! Papucii mei erau roși, mâncarea și apa lui împrăștiate peste tot....

După un timp, m-am gândit ...și i-am pus numele “Kevin”. Și așa a rămas. Dacă îl strig pe nume, imediat întoarce capul la mine. În fiecare noapte când toată familia dormea, Kevin începea să zgârie ușa de la camera mea. Până într-o noapte când i-am deschis. N-a făcut altceva decât să sară în pat și să se puna pe burtă. A trebuit să îl primesc în pat, lângă mine. A doua zi, “ceasul deșteptător” își făcea treaba: mă trezea lătrând și zgâriindu-mă pe spate, lucru care funcționa mereu, îmi era mai ușor să mă trezesc după acest “masaj” aplicat cu dragoste de cel mai bun prieten al meu.

După școală, trebuia să-l scot afară în fiecare zi. În primele șase luni a trebuit să-l duc lunar la doctor pentru vaccinuri. Nu a fost o experiență prea plăcută pentru el și l-am înțeles perfect: nici mie nu îmi plac vaccinurile. Este un câțel foarte inteligent, încă de mic a avut o memorie foarte bună, învațase drumul spre cabinetul veterinar și de cum ne apropiam devenea agitat. Apoi, cum dădea cu ochii de doctor începea să îl mârâie amenințător. Odată, pe drum spre doctor, am căzut cu el în zăpadă. Lui i-a plăcut mult, doar e un câine care iubește zăpada dar mie deloc.

Acum, Kevin este mare, are doi ani și l-am dus la curte la bunici de când avea șase luni pentru că începuse să “distrugă” casa. Îl vizitez de câte ori pot și de fiecare dată când mă vede este fericit, latră și schiană după mine. Îmi place să îi ofer câte o recompensă când e cuminte. Eu știu că mă recunoaște de stăpân și sper să-și aducă aminte de momentul când m-a văzut prima dată.

Tradiții și obiceiuri de Crăciun în Republica Moldova

de Ganaciuc Andreea, clasa aVII-a B

Sunt nouă în școala noastră. Am pășit cu dreptul pragul clasei ca să-mi meargă bine și mi-am propus, ca oriunde mă vor purta pașii, să reprezint cu succes comunitatea de unde vin, din satul meu, Călugăr, din Republica Moldova. Aștept nerăbdătoare vacanța de iarnă pentru a respecta tradițiile străbune. Cel mai frumos și emoționant lucru de sărbători este practicarea și trăirea lor. Fiecare țară, oraș, regiune, are un mod propriu, specific, de a sărbători. Peste tot găsim tradiții fascinante. Tot ce trebuie să facem este să le păstrăm și să le transmitem mai departe, din generație în generație.

Neamul moldovenesc este bogat în tradiții, mai ales în perioada iernii. Unul dintre cele mai importante obiceiuri este cel de a întâmpina oaspeții cu pâine, cu sare și cu un pahar de vin.

Crăciunul Creștin e sărbătorit la 7 ianuarie. Mesele moldovenilor sunt încărcate cu bucate tradiționale. În ajun de sărbători, la sate se taie porcul. De asemenea, gospodinele coc „crăciunei” - bucăți de aluat care au forma cifrei opt, neterminată și unul îl pun pe perete, lângă icoană. O mâncare tradițională care se întâlnește numai în Moldova este coliva făcută din grâu fiert cu nuci și miere. Pe masa de sărbătoare se mai întâlnesc răcituri, sarmale, pârjoale, cârnați de porc și vin roșu.

De Crăciun, copiii și flăcăii umblă de la casă la casă și vestesc Nașterea Domnului. Ei se maschează corespunzător, după colind (ursul, capra, Baba și Moșul, calul, haiducii). Sunt răsplătiți de gazde cu dulciuri, colaci sau bani.

De Revelion însă, copiii umbla cu uratul, dorindu-le stăpânilor caselor un an nou fericit, prosper și cu cât mai multe realizări frumoase. O urare veche care nu lipsește de la nici o casă este *Bădica Traian*:

*Aho, aho, copii și frați,
Stați puțin și nu mânați,
Lângă boi v-alaturați
Și cuvântu' mi- ascultați:
S-a sculat mai an Bădica Traian,
A încălecat un cal laur,
Cu nume de Graur,
Cu șaua de aur,
Cu frâul de mătășă
Cât vița de groasă,
Cu coama de argint
De ajungea până la pământ.
Mânați mări: hăi, hăi!*

În satul meu natal se respectă aceste tradiții. Din an în an copiii devin tot mai interesați de aceste sărbători ale iernii și transmit bucuria tuturor consătenilor.

Bucuria Crăciunului în ochii copiilor

de **Mohammadi-Golhin Aria-Antonio**

- Bună seara, dragi copii!
Ia veniți la jucării!
Cine-s eu? Nu ați ghicit?
Moș Crăciun cel fericit!

Să v-aud: Ați fost cuminiți?
I-ați ascultat pe părinți?
La școală cum a fost?
Este ea fără de rost?

Știu, astăzi ești copil,
Etapă ce trece tiptil.
De aceea mi-am propus...
Aaa! Multe lucruri v-am adus!

- Moș Crăciun, te-am așteptat!
Lucruri noi am învățat,
Să fim buni și-ascultători,
Respectuoși și primitori!

Veseli și inocenți mereu vom fi
Și lumea magică o vom iubi
Atâta timp cât ea va exista
Și sufletele ni le va lumina!

Cadoul de Crăciun

de **Andrei-Bogdan Dumitrescu**, clasa a V-a A

Moș Crăciun mi-a adus în dar
O dronă mică, cu un far.
Și-am fost foarte bucuros
Că e un model frumos.

Toată lumea o admiră
Că-i haioasă și agilă,
Parc-ar fi o gărgăriță
În hăinușa ei pestriță.

Când pornește face ”Zum!”
Și se-nalță ca un fum.
Face poze minunate
Ca să te bucuri de toate.

Când te joci cu ea afară,
Drona face ca o fiară
Și aprinde al său far,
Ca s-o vezi în zare clar.

Aș mai vrea în încheiere
Să vă spun: La revedere!
Și vă rog să vă întrebați
Cu drone când vă jucați?

Apus de soare

de **Grec Carina**, clasa a VI-a A

La apusul soarelui cântările se-opresc,
Toate stelele lucesc,
Din înaltul cerului o stea s-a desprins;
La capăt de lume, ea s-a aprins.
Luminiș de frunze și foi
Care ții cald pământului în zori,
Legănându-se copacii printre stele
În zori de zi, lumina-i printre ele.
Și timpul s-a oprit
Și stele-au răsărit;
Și totul curge lin,
Și frunzele animă
Un foșnet în surdină.

Poezia codrului

de **Grec Carina**, clasa a VI-a A

-Bucură-te codrule,
Ești tânăr și frumos!
Ce altceva –i putea
Să ai mai de folos?
Când toată lumea cere
Averi și bogății,
Eu vreau un singur lucru;
Să te văd zâmbind!

-Dacă lumea-ntreagă
Ar aprecia odată;
Ce e merituos,
Nu ce e frumos...
Poate, cu toții,
Am fi mai bucuroși!

Școala mea

de **Pricopie Florin**, clasa a III-a B

Școala noastră-i renumită
Cu elevi numai elită.
Dacă vii ești sus "Pe cai !"
Și numele ei e "Regele Mihai" !

De boboc am învățat
De la Doamna mea cea dragă
Cum să scriu și să citesc
Să mă știe o lume-ntreagă !

Vreme rea sau vreme bună
Noi venim toți împreună
Cu părinții sau bunicii
Cum e Alba cu piticii !

Un câțel și o pisică

de **Constantinescu Eduard**
clasa a V-a B

Într-o zi de iarnă grea,
De la geam eu am văzut,
Un câțel bătrân și slut.
De îndată eu m-am dus,
L-am mângâiat și i-am spus:
- Haide, câțeluș, ce ai ?
Te-a lovit vreun tramvai ?

Iar apoi, într-altă zi,
Tot de iarnă grea, să știi,
Am văzut o pisicuță,
Mică, mică și draguță.
Imediat pe ea am luat-o,
Și de-ndat am ajutat-o.

Iar acum m-am pricopsit,
Cu două animăluțe
Ba sunt slute, ba draguțe!

Doamna Învățătoare

de **Gruia Andra**, clasa a III-a B

Doamna mea Învățătoare este ca o floare
Și are un suflet mare.
Dumneaei mereu ne ajută,
Când suntem triști, ne sărută.

Pune suflet în tot ce face
Și aceasta nouă ne place!
Mereu este aranjată
Și e foarte ordonată !

Știe să ne predea,
Nu este deloc rea
Și o cheamă Raluca Oprea !

Noi cu toții o iubim
Și mult o prețuim !

Iarna

de **Sârbu Cosmina**
clasa a IV-a C

Ura! Ura! Iarna vine!
Hai, copii, veniți la mine!
Cu zăpadă ne jucăm
Și cu bulgări aruncăm.

Cu mănuși și un fular
Facem om de zăpadă iar.
Doi cărbuni și o tichie,
Și mantia aurie.

Nasturii sunt argintii,
Și mănușile aurii.
Pe palton și pe ghetuțe
Noi avem mii de steluțe.

Omulețul de zăpadă

de **Maria Dumitrescu**, Clasa a IV-a C

Omulețul de zăpadă se bucură atât de mult căci mai era atât de puțin până la venirea iernii.

- Mai sunt doar câteva minute! spune Zapi.

Într-adevăr, mai erau doar câteva minute și anotimpul rece sosea. Acele clipe trecură în zbor. Sună ceasul lui Zapi, căci el își pusese ceasul să sune pentru a ști că este momentul să iasă afară.

Căsuța lui era un morman de zăpadă, iar înăuntru era tare frig! Dar lui Zapi, la urma urmei, îi plăcea... Frigul și zăpadă erau părinții lui.

Oau! Câți copiii frumoși și amuzanți! Aș vrea să mă joc și eu cu ei, dar sunt făcut din zăpadă. Cum să fac să mă joc și eu cu copiii?

Zapi a căzut pe gânduri. Se gândea el, dar era în zadar! Pe la ora trei îi veni o idee.

Își luă un tricou, un hanorac și o geacă. Dar asta nu e tot! Își luă și o pereche de pantaloni scurți și o pereche de blugi. Desigur, aceste haine nu erau

ale lui. Cum vedea o haină, intra în casă și o fura.

Zapi ieși la zăpadă și vorbea cu toți copiii. El se bucură tare mult, dar din păcate copiii trebuia să între în casele lor. Omulețul de zăpadă se întristă. Totuși el mai zări un copil și făcu cunoștință într-un fel sau altul.

- Bună, eu sunt Mihai. Tu cum te numești?

- Eu sunt Zapi.

- Dar de ce nu te-ai dus la casa ta?

- Pentru că vreau să ne împrietenim!

- Și eu aș vrea să fim prieteni.

- Serios? Chiar crezi că putem să fim prieteni?

- Desigur! Mi-ar plăcea mult!

- Mulțumesc!

- Cu mare plăcere!

Așa Zapi și-a făcut încă un prieten! De aceea se spune că iarna copiii abia așteaptă prima zăpadă pentru a construi oameni de zăpadă!

Colindătorii

de **Mincă Bianca**, clasa a IV-a C

Se înserase. Zăpada se așternuse și acoperise tot satul. Casele țărănești păreau niște cușme albe scânteind albicios sub ochii încercănați ai lumii. Siluetele lungi ale salcâmlor care se ridicau din loc în loc printre acoperișuri, păreau ca niște vârtejuri purtate de vânt.

Cu ochii pe jumătate închiși, fetița jăruia în tăciunii din vatră. Avea doar nouă anișori și își petrecuse multă vreme în preajma bunicilor ei. Era înălțuță și purta cu deosebită mândrie o rochie din stofă albastră, adusă de mama ei decând mersese la București. Cu banii câștigați din vânzarea produselor de la țară cumpără pe rând cele trebuincioase casei sau familiei. Peste rochiță purta un cojocel cusut cu mult drag de bunicul ei, care era cojocar. Bunica îi dăruise la început de decembrie o pereche de ciorapi împlețiți din lână. Fața ei ovală era străjuită de un Breton tuns scurt. Sprâncenele-i arcuite se mișcau din când în când dând feței o notă întrebătoare. Ochii ei mari de culoarea mahanului cu reflexe verzui ascundeau o minte ageră și iscoditoare.

Atunci când zâmbea lăsa să se vadă în sufletul ei de copil revărsări de bunătate și naturalețe.

- Când vin colindătorii, bunicule? întrebă fetița nerăbdătoare.
- Or să vină, fata taichii, atunci când s-o însera de-a binelea.
- Pentru ce sunt primiți colindătorii, bunicule?
- Colindătorii sunt primiți fiindcă urările lor aduc sănătate, belșug, noroc și fericire gazdei care-i primește.

- Toți copiii pot colinda? întrebă Alexandra.

- Aproape toți, răspunse bunicul tacticos. Numai că ei se împart în două cete: cei mici care colindă seara, iar cei mari de la miezul nopții până în zori. Colindătorii poartă cu ei bețișoare, de obicei din alun, adesea încrustate frumos, cu coajă curățată sub formă de inele spiralate. Aceste bețe mai poartă denumirea de “colinde”. Urătorii nu uită niciodată să-și ia cu ei trăistuțele pentru colecționarea darurilor.

- De când începe colindatul, bunicule?

- Urătorii pornesc cu colindatul cu câteva zile înainte de Crăciun. Ei umblă de-a lungul ulițelor și intră în curțile gazdelor. Aici colindă la fereastră sau în fața ușii. Unele gazde îi invită în casă. Intrând în întâia încăpere, în tindă, copiii zgândăresc focul în vatră cu “colindele”, bețele de alun, nu pentru a-l stinge, ci pentru a-l ațâța.

- De ce fac acest lucru?
- Ei practică acest obicei pentru ca gazda să aibă noroc de pui mulți la cloști.
- Cu ce sunt răsplătiți colindătorii?

Totdeauna ei sunt răsplătiți cu mere și colaci, deoarece acestea reprezintă ofrandă din întâile fructe și grâne. Ele sunt încărcate cu puteri speciale între care primează cele care asigură belșugul și sănătatea.

- Bunicule, există oameni care nu cred în colind?

- Din păcate există, nepoata taichii. Se mai întâmplă să mai fie câte un om rău și cu inima îmbrobodită de zgârcenie. Când copiii sunt întâmpinați cu formule de nepolitețe aceștia îl “însemnează” mânjindu-i poarta cu noroi. În felul acesta se face cunoscută neospitalitatea gazdei răuvoitoare în lumea satului.

Când bunicul a terminat de povestit, Alexandra îi luă mâinile noduroase și împovărate de ani, le mângâie cu duioșie și le sărută.

Pe obrajii brăzdați ai bunicului se rostogoli încetișor o lacrimă ca o boabă de rouă.

În suișul anilor și în coborâșul vremilor de altă dată și el fusese colindător.

Dintr-o dată au început să se audă abia șoptit, de undeva din adâncimea satului pierdut în noapte, primele glasuri de colindători.

Zăpada argintie

de **Irimia Gabriela** - clasa a IV-a C

E iarnă iar afară.

Ninge ca-n povești, cerul alb s-a deschis, zâmbește larg și împrăștie spre pământ o sumedenie de fluturi albi de zăpada, mici și gingași. Se rotesc în aer că niște ființe vesele și scilipesc în razele soarelui că niște stelute de argint. Sunt atât de mulți, încât seamănă cu un roi de albine albe jucăușe, care au împânzit văzduhul. Unii sunt mici de tot, iar alții mai mari, dar cu toții sunt pufoși și mai ușori că aerul.

Cei mai harnici dintre fulgii de zăpadă prind câte o răsuflare de vânt, se cațără pe ea și se lasă purtați spre depărtări. Urcă și coboară fără să opună vreo rezistență capriciilor vântului. Ploaia de fulgi albi continuă tot mai puternic, încât spațiul pare mai strâmt.

Ce frumoasă este iarnă !

Ziua minunată

de **Rădoi Alexandru**, clasa a IV-A C

Într-o dimineață, când m-am trezit, am văzut pe geam niște stelute argintii care cădeau neîncetat din cer. Apa câinelui meu înghețase bocnă.

M-am dus să îi chem pe prietenii mei: Mario, Adi și Marius. Am început să împodobim

bradul cu globulețe, stelute, luminițe, beteală, lumânări și îngerași.

Apoi am ieșit afară să ne jucăm. Zăpada argintie ne strălucea în ochi. Am făcut un om de zăpadă căruia i-am pus numele :”Zaparici ”. Zaparici avea ochii ca două măgele, iar nasul

lui era un morcov portocaliu. Pălăria lui era făcută din lână, iar mâna era o matură, Toți copiii îl iubeau.

Era unul dintre cei mai buni prieteni ai mei.

Ce zi minunată am petrecut alături de prietenii mei și de Zăparici!

Iarna

de **Filimon Maria Alexandra,**

clasa a IV-a C

Baba iarnă în goană trece,
Pe cărările de gheață.
Fulgide nea din stele ține,
Ni-i revarsă peste față.

Copilași cu nasuri roșii,
Ies afară în zăpadă,
Ca să vadă și ei moșii
Cu bărbite ca de vată.

Zi de sărbătoare

de Vladimir Andrei Păunescu

clasa a VIII-a B

A început ușor să ningă
Toți copiii stau în casă
Și desfac cadouri mari
Să se joace iar și iar.

Azi e zi de sărbătoare
Mai exact Crăciunul
Lumea stă la masa mare
Să mănânce tot porcul.

Bradul stă lângă fereastră
Împodobit cu dulciuri și globuri
Cadourile lângă el
Steaua în vârf strălucește

Iarna

de **Ciocan Mihai,** clasa a IV-a C

Bucuria celor mici:
Ies toți la săniuș!
Parcă sunt niște furnici!
Unii jos și alții sus.

- Iarnă, bine ai venit!
Noi toți te-am așteptat.
Bradul l-am împodobit
Și-așteptăm pe Moșul iubit.

De scoți capul din zăpadă
Vei simți a ei mireasmă,
Ce te-mbată și-nfioară
Cu ale ei stele de gheață.

Mii de fluturi albi coboară
Din văzduhul cenușiu.
De cu zori și până-n seară
Tot în jur e alb, pustiu.

10.12.2015
București

Dragă Moș Crăciun,

Aș vrea să îți mulțumesc pentru tot că existi. Mulțumesc pentru că tu, în seara de 24 Decembrie și în dimineața de 25 Decembrie, faci ca toată lumea să se simtă fericită, indiferent de vreme sau de găsește sau nu ce își dorește sub pom.

Tu mereu îndeplinești dorințele tuturor. Faci ca toate familiile să se reunească și atunci, începe magia: numai râsete și chicoteli din partea copiilor, dar și din partea adulților.

Îți mărturisesc că în Ajunul Crăciunului toată lumea ascultă colinde și povestește despre peripețiile întâmplare în anul ce tocmai se termină.

Mai poți? Ai și tu o vârstă... Îți pregătesc un pahar cu lapte cald și niște biscuiți delicioși, rețeta casei. Ți le las pe farfurioară, lângă bradul frumos împodobit.

Revin și îți mulțumesc pentru că tu, în acea seară, ne aduci mai aproape unul de celălalt și ne faci să ne simțim minunat. Mulțumesc anticipat și pentru cadouri. Aș vrea ca de data aceasta să primesc un șevalet și muuulte dulciuri.

Îți mai spun că noi, mă refer la toată lumea, te iubim foarte mult și nu te uităm niciodată. Te aștept cu nerăbdare și anul acesta!

P.S. Am fost cuminte și am luat note bune!

Cu multă dragoste,
Alexandra Zamfirescu, clasa a VI-a B

COLINDE

O, ce veste minunată

O, ce veste minunată!
În Viflaim ni s-arată,
Că a născut Prunc, Prunc din Duhul Sfânt,
Fecioara curată.

Mergând Iosif cu Maria,
În Viflaim a se scrie,
Într-un mic sălaș, lângă acel oraș,
A născut pe Mesia.

Pe Fiul pe Cel din vecie,
Ce l'a trimis Tatăl mie,
Ea să-l nască, El să crească,
Să ne mântuiască.

Păstorii văzând în zare,
Din cer o lumină mare,
Ei fluierau, îngerii cântau,
Cu toți se bucurau.

Trei pastori

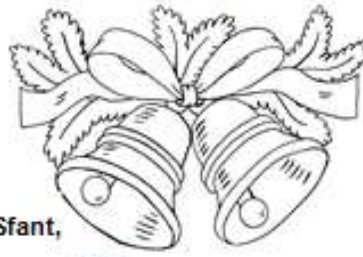
Trei pastori se întâlniră
Și așa se sfătuiră
Raza soarelui
Floarea Soarelui

Haideti fraților, să mergem
Floricele să culegem
Raza soarelui
Floarea Soarelui

Să le culegem cu viță
Să-mpletim o cunună
Raza soarelui
Floarea Soarelui

Și să facem o cunună
S-o împletim cu voie bună
Raza soarelui
Floarea Soarelui

Să o ducem lui Hristos
Să ne fie de folos
Raza soarelui
Floarea Soarelui

Aseară, pe asfințit

Aseară, pe asfințit,
Mandă stea ne-a răsărit.
După care noi ne-am dus,
Să-l căutăm pe Iisus.

Pe fiuțul Mariei,
În pământul Galileii.
Zice-se că, Maria
Din casă-n casă umbla,
Să nască pe Mesia.

Și'ntr-o peșteră a intrat,
De nimeni nu s-a 'ntrebat.
Aici Domnul s-a născut,
Ce l-am așteptat de mult.

Îngerii, cu flori în mână,
Împletesc mandă cunună.
Pe cunună-i scris frumos,
Astăzi s-a născut Hristos.

O, brad frumos

O, brad frumos, o, brad frumos,
Cu cetina tot verde,
Tu ești copacul credincios,
Ce frunza nu și-o pierde.

O, brad frumos, al lui Hristos,
Verdeața ta îmi place,
Oricând o văd sunt bucuros,
Și vesel ea mă face.

O, brad frumos, o, brad frumos,
Cu frunza neschimbată,
Mă mângâi și mă faci duios,
Și mă-ntărești îndată.

O, brad frumos, al lui Hristos,
Verdeața ta îmi place,
Oricând o văd sunt bucuros,
Și vesel ea mă face.

Obiceiuri legate de nașterea pruncilor

- înainte și după -

de prof. Elena Mărășescu

MOTTO: *Cine n-are bătrâni să-și cumpere!*

De când mă știu sunt curioasă. Copilă fiind eram și mai și... Am avut norocul să fiu prâslea, toți îmi satisfăceau dorințele, îmi răspundeau la toate întrebările, mai ales o vecină, **tanti Lisândrina Drăgan**, căreia sătenii îi spuneau și **vraciul satului**.

În zilele lungi de vară o căutam frecvent. Mă fascina cu vorbele ei pline de înțelepciune, de mister. Astăzi nu mai este în viață, dar parcă îi aud și acum vocea blândă, răbdătoare, care-mi explica orice. Așa am aflat despre obiceiurile oamenilor în mijlocul cărora creșteam, despre semnificațiile lor. Permiteți-mi să vă prezint și dumneavoastră câteva despre intrarea în lume a unui prunc și despre drumul parcurs până la încreștinarea lui. Voi reda pe cât posibil cuvintele prietenei mele din copilărie:

„Cu nouă zile înainte de soroc **viitoarea mamă** împreună cu apropiații ei (soț, mamă, tată, soacră, socru, bunici) stabilește cele **trei moașe**, **trei**, corespunzătoare celor **trei ursitori** ale celui / celei ce se va naște. Una dintre acestea va fi numită **moașa-șefă** sau **moașa cea mare**. Odată alese, acestea sunt anunțate și după ce au acceptat, împreună sau separat, au obligația chiar din acea zi să meargă la biserică să-și facă molifta, să se spovedească, să ceară preotului să le citască și niste slujbe pentru curățire, pentru naștere usoară mamei și de binecuvântare a pruncului ce va intra în lume.

În **Casa Domnului** ele trebuie să ducă flori la icoana **Maicii Pruncului Iisus** drept ofrandă și să o implore să ia în grijă plodul ce se va naște. Musai și acasă a se ruga ele tot așa, seara mai ales, înainte de culcare ori când au timp.

În ziua Intrării ei la dispensar ori la spital - că acum nu se mai naște acasă - se invocă printr-o rugăciune **îngerul păzitor** al celei care naște, dar și al aceuia / aceleia ce va vedea lumina zilei. Trebuie să aibă lumânări aprinse – cel puțin trei.

Din această zi se începe să se strângă cele folositoare pentru cele trei ursitori și se pun pe o masă, la fereastră: **un ștergar** (prosop) care reprezintă **cămașa lui Hristos**, **vin și pâine**, după cum știm, **Sângele și Trupul Domnului**, **cărbune** pentru ca acel copil să fie fertil, dar și bogat, **piepten** ca să aibă soartă, **caiet**, **carte** ca să fie învățat, **o traistă**, **un obiect de sport** – o minge, ceva. În ziua în care se naște copilul le completăm. Dacă e fată adăugăm: **ac cu ață** ca să fie harnică, **o oală de pământ**, **nouă**, ca să fie vocea copilei melodioasă. Dacă nou-născutul este băiat punem **o bucată de lemn și ceva de cioplit**, **ascuțit**, tot așa, ca să fie harnic și musai **patru nuci** – simbolul integrității lui bărbătești. Tot din întâia zi se pun în casa **busuioc**, **flori**, **aghiasmă**, **boabe de porumb și de grâu**, **de orez**, **niște căpățâni sau căței de usturoi** – alungă duhurile rele, vântoasele, ielele, **miere** ca să fie copilul bineplăcut de semeni, harnic, **sare** că dă gust vieții, prezență de spirit, acceptare în societate, **ulei** din care o parte se dă moașelor, iar alta se păstrează în casă și se unge cu el trupul micuțului pentru protejarea și întărirea lui.

Moașa șefă sau căteșitrele se duc la biserică sau acasă la preot cu **apă de izvor sau din fântână**, **neîncepută**, luată în zori, **cu busuioc** pentru sfințirea apei bebelușului. Din aceasta se pune de fiecare dată la îmbăiere până se face **Taina Sfântului Botez**, doar câteva picături. Întâi

se toarnă apă caldă în cădița și apoi se toarnă din cea citită de popa, invers nu! După ce se laie copilul, apa se aruncă la o floare sau la un pom. Dacă sta la oraș nu se aruncă la toaleta că este păcat, maică! Mai bine o zvârli în chiuvetă! Se ia cu oala respectivă, dar înainte se trec **betele** prin ea.

A! nu ți-am spus de bete...Pe acestea le face moașa din fire de lână sau melană, **împletite în trei culori: alb** (puritate), **albastru** (putere, sinceritate), și **roșu** (forța de a acapara iubirea semenilor, dragostea). Li se mai zice și fașă. La un capăt firele se lasă neîmpletite și mai lungi ca să se taie din ele de fiecare dată la îmbăiere câte puțin, până la botez. La alălalt cap pui într-o **pânză roșie** (energizează pozitiv organismul și-l protejează de rău) fără s-o coși. Nimic nu se coase. Pui **cărbune, un cățel de usturoi, busuioc, grâu, porumb...** câte un pic din toate. Trebuie să ai număr fără soț.

Părinții împart moașelor din prinoase a treia zi și toți, înainte de culcare, se roagă încă nouă zile după naștere. Or să vină ursitorile și ei or să viseze cum va fi sortit pruncul. Se roagă și la ursitori, dar atenție la ce spui, să nu le superi că ursesc de rău pruncul. Să le zici așa:

**Voi ursitorilor, aveți grijă de pruncul meu,
Să fie la trup sănătos, la minte isteț, în viață îndrăzneț!
Să fie cinstit și respectuos!
Către Domnul să privească cu credință și speranță!**

Dacă ești moasă nu trebuie să te prinzi **miezul nopții** trează. Atunci vin ursitorile. Ți închini perna spunând:

**Cruce-n casă, cruce-n masă,
Dumnezeu la mine-n casă!
Cine are cruce peste cruce trece,
Cine n-are cruce peste cruce nu trece. Amin!**

Apoi stingi lumina și te așezi în pat. Dacă ele vin și tu nu dormi să te faci că nu le vezi. Să nu le deranjezi! Să ții minte ce se sfătuiesc ele și ce visezi! Să nu-ți fie frică! Să nu scrii visul!

Când iese din spital copilul este adus acasă de moașă. Aceasta îl lasă jos, lângă ușă, de unde îl ridică mama și e bine să zică rugăciunea:

**Coboară, Doamne, Duhul Tău cel Sfânt peste acest prunc!
Fă să se umple casa de bucurie și veselie!
Din iubire s-a născut, în iubire să crească și iubire să dăruiască!**

Să nu i se spună pruncului pe nume până la botez că nu e bine. Să i se pună lângă el o **icoana** cu **Maica Domnului și cu Pruncul și ceva metalic: cui, foarfece, cuțit** pentru protecție. Fierul este bun să-l ferească de fulgere, trăsnete și de duhurile rele. Și mama să poarte la brâu până-și face molița – la 40 de zile – tot așa.

Era să uit: boabele, draga maichii, le dai o parte la păsări, iar restul le semeni în brazdă că așa trebuie.

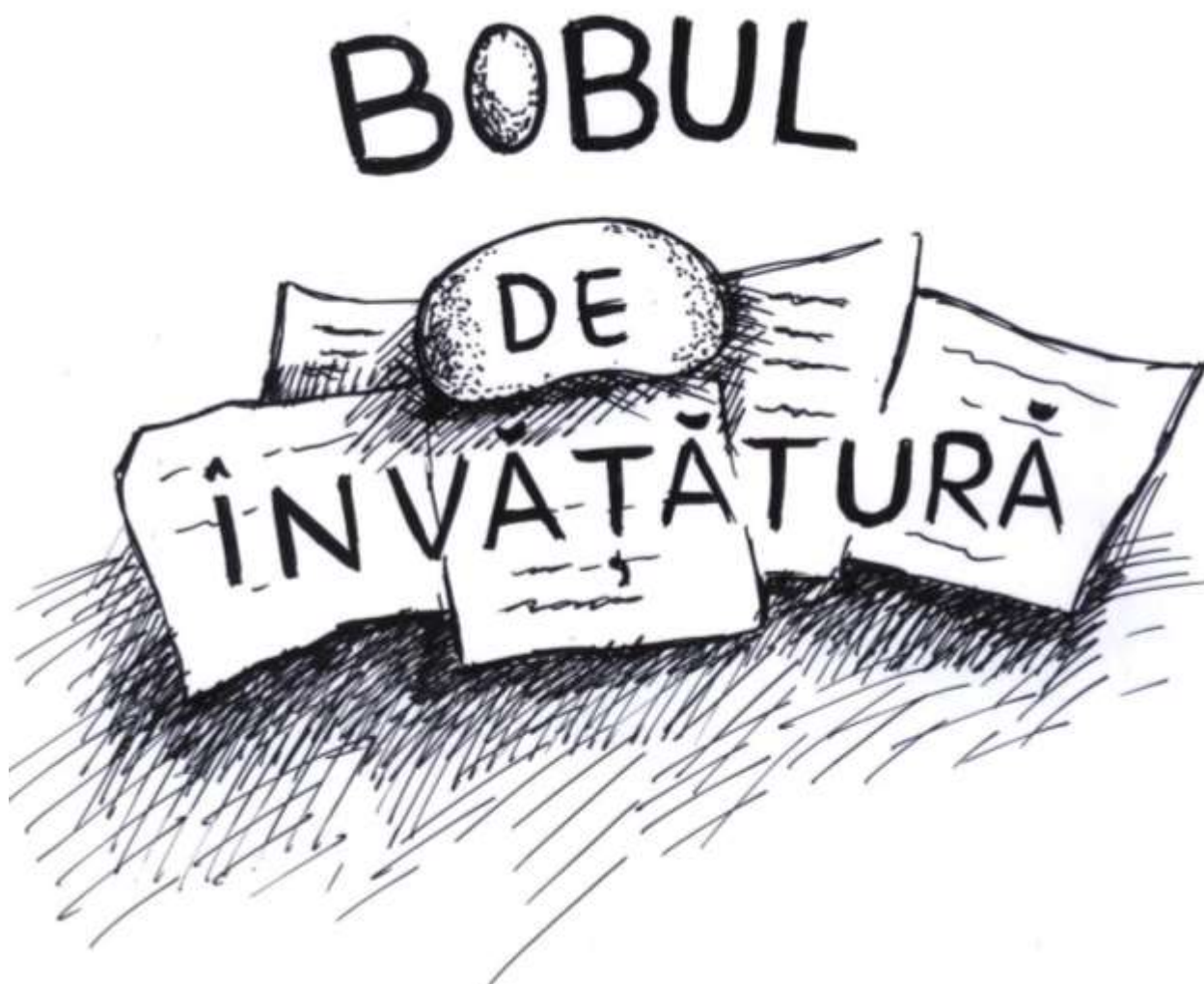
Cam atât, fetito, despre acestea. Mai vorbim data viitoare și despre altele... Vezi și tu că se făcu târziu.”

Eu, ca și tanti Lisăndrina Drăgan, vă cer îngăduința să mai existe o **data viitoare** când vă voi mai destăinui altceva din spusele prietenei mele, vrăcița satului Ciolănești – Teleorman și vă mulțumesc pentru timpul acordat.

Sponsorul nostru:

Asociația de părinți a Școlii Gimnaziale "Regele Mihai I"

Le mulțumim și le urăm un An Nou fericit, succes în activitatea profesională și multă sănătate!

Editura TIPARG
ISSN-L 2457-9165
Nr. 1, decembrie 2015